

Elijah Michael Charles

© Örökkévaló evangélium kiadó 2014

Ezt a Biblia-értelmező tanulmányt szabad lemásolni, továbbadni, de változtatás nélkül. Nem volna szabad most, közvetlen Jézus visszajövele előtti időben, hogy valaki előtt is el lenne zárva az élet-útjának igazsága. Ezért készítettük ezt az írást, és lehetőségeinkhez mértén felkínáljuk.

I.rész

Örökélet diadala – feltételekkel **Az életre vezető keskeny út megtalálása** **Az össztanításnak megfelelő Biblia-értelmező**

Vallásoktól független, korunkhoz szabott Biblia-igazságok

Móttó: Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert AZ ISTEN SZERETET. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. Ennek a könyvnek, tanulmánynak, éppen ez a célja: Isten szeretet-elvének továbbítása. (I.János 4, 8; I.Timótheus. 2, 4; I.Korinthus. 15, 54.)

T a r t a l o m j e g y z é k

A FELMERÜLŐ KÉRDÉSEK	3
MEG KELL HALLANOD	4
Áron vétettünk meg	4
A keresztény egyházak százai közül – melyiket alapította Jézus?	5
Keresztelni tűzzel? névben?	6
A BIBLIA, MINT MOZAIK-KÉP VAGY KIRAKÓS KÉP (PUZZLE)	8
Érted-e, amit olvasol?	9
ISTEN ÍGÉRETEI AZ EMBEREK SZÁMÁRA	10
Elnyeletett a halál diadalra! (I.Korinthus. 15, 54-57)	11
Mindenki él Őneki	13
Halottak állapota; szellemek megjelenése	13
Hol van a mennyország?	17
Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön	19
Kevesen lesznek, akik üdvözlnek?	20
Kik vannak a széles úton?	21
De kik vannak a keskeny úton, amit meg kell találni?	23
Imádkozás, adakozás, templombajárás	24
Örök élet • újraszületések • tisztító tűz • örök pokol tüze	29
Jézus nyomában a keresztviselők. Atyák vétke a fiakban. Szentek, bálványok tisztelete	32

Vallási zsargonok és megváltozott jelentésű bibliai szavak

Több kifejezést találunk a Biblia mai nyelvében, amik eredetileg teljesen más jelentéssel bírtak, és többnyire hétköznapi szavak voltak. Megemlítünk itt egy néhányat, hogy fontos igazságok felől helyes értelmezésre jussunk. Egy példa: Ma is használják emberek ezt a kifejezést: „eladó lány”. Ez alatt ma egyszerűen házasságra alkalmas lányt értünk. Azonban régen a lány szülei bizonyos ellenértéket (pénzt, állatokat) kaptak a vőlegénytől a lányért. Néhány bennszülött törzsnél ez még ma is szokásos.

A Biblia könyvei 2000-3500 évesek. Szükséges, hogy a nyelvi változásokat – amennyire tudjuk – figyelembe vegyük. Az Ó-Testamentum héberül, az Új-Testamentum pedig görög nyelven íródott.

Keresztség szó (mint pusztán egyházi szó) nincs görögül a Bibliában. Görög szava: *baptizó*, ami *elárasztást, elmerülést, belemerítést* jelent, de nem feltétlenül vízbe. **Pl. egy hajó ha elsüllyed, az *baptizó* (keresztség); ha a folyó kiönt, az *baptizol*; ruhát ha festékbe merítenek, az *baptizó* (keresztség). Átvitt értelemben is „*elmerülhetünk*”: gondolatainkba, olvasásba, adósságba, szerelembe stb.** Jézus beszél tűzzel való keresztségről és szenvedéssel való keresztelésről is. Ma a „keresztség” szó alatt egy vallási rituálist: vízbe-merítést, vagy vízzel lelocsolást értenek. Ez azonban nem meríti ki a bibliai „baptizó” szót – de erről még szó lesz a későbbiekben.

Egyház szó a görög nyelvű Bibliában „**ekklézia**”; magyarra lefordítva „kihívottak”-at jelent (esetleg meghívásra történő „gyülekezést”). Az „egyház” szó alatt ma egy organizált vallásos csoportot értenek, éppen az ellenkezőjét a bibliai „egyház” szó jelentésének. Isten szemében pontosan azok teszik ki az Ő népét, akik elfogadják az organizációkból való kihívást.

Megtérni szó jelentése: **megfordulni, 180 fokot fordulni.** Úgy fizikai, mint átvitt értelemben használatos. Falun gyakran lehetett hallani ilyet: „Pista, térítsd meg a tehenet!”, azaz: fordítsd meg, hajtsd vissza! A különböző vallásokban levők a vallásukon kívüliekre használják ezt a szót, akiket agitálnak, hogy jöjjenek, csatlakozzanak hozzájuk. Isten gyakran éppen a vallásosokhoz intézi a megtérés szükségességének üzenetét (lásd pl. Lukács 22, 32). A „megtérés” szó másik lényeges jelentése: El az emberek követésétől, és Jézust követni, vissza kell térni az Ő parancsolataihoz!

Áldani szó jelentése: **jókat mondani.** Amikor Isten áld, jókat ígér; amikor az ember áldja az Istent, akkor felsorolja iránta való jószágos tetteit és jóindulatát. Így van tartalma ennek a szónak.

Kegyelem: jó indulat, jó akarat valaki iránt, érdem nélkül; a megszolgált büntetés elengedése.

A dicsőség szónak több bibliai értelmét láthatunk. **1.** Káprázatos szín- és fény-pompa (I. Timótheus. 6, 16). **2.** Istennek dicséretre, dicsőítésre méltó tettei, csodatettei (János 1, 14; 2, 11). **3.** A leszámolást, büntetést is a „dicsőség” szóval fejezi ki Isten. Erre igen sok a példa (Ésaiás 66, 15-19; Zsolt. 24, 8; Máté 16, 27; 25, 31-32. 41).

A bor szó alatt is gyakran mást kell érteni a Bibliában, mint erjedt, alkoholos italt. Az írásszakasz összhangjából általában kitűnik, hogy erjedt, vagy erjedetlen borról van-e szó. Ha ajánlva van és áldás ígérete kapcsolódik hozzá, akkor szőlőről vagy erjedetlen gyümölcsletről van szó, de ha negatívumként, büntetéssel vagy fenyegetéssel kapcsolatosan említi Isten, akkor erjedt bort kell érteni alatta.

A húsvét szó sem helyes a Bibliában. Amit „húsvét”-nak fordítottak (Lukács 22, 1), az a valóságban a páskha-bárány ünnepe volt (II. Mózes 12, 3. 21. 27). „Húsvét” ünnepe pogány, babiloni eredetű, a tavasz isten-nőjével, ill. a termékenységgel van kapcsolatban.

Örök szó görögül: **aion.** Nem végnélküli időt jelent, hanem egy meghatározatlan időszakaszt. Nem fognak a kárhozottak vég nélkül szenvedni a pokolban, hanem egy idő után megsemmisülnek. Az „örök” szó csak akkor örök, ha Istennel van kapcsolatban, mert Ő örök. Így az üdvözültek élete is valóban örök élet, örökké fog tartani, mert Isten ígérete az, hogy nem lesz halál.

Ilyen eredeti értelmét vesztett kifejezéseket lehet még találni a különböző fordítású Bibliákban. Ez csak egy bemutató, hogy valóban kalandos a Bibliát kutatni és nagyobb ismeretre szert tenni. A legjobb szómagyarázatot maga a Biblia tartalmazza: a kérdéses szavakat tartalmazó fejezetek eseményei és amellet a más íráshelyeken található azonos tárgyú kijelentések legtöbbször meg is értetik a szavak jelentését.

A felmerülő kérdésekből néhány, amiket a több-részes könyvben tárgyalunk

**Ki az Isten? Mi az Isten? Milyen az Isten? Mit tesz velünk és mi a célja velünk?
Milyen tulajdonságokkal, micsoda hatalommal rendelkezik, és milyen nagy?
Mi az ember és ki az ember tulajdonképpen? Honnan származik? Milyen célból létezik?
Miért kell az embernek fáradni, szenvedni, betegeskedni, megöregedni és meghalni?
Mi a bűn, mi a rossz? Miért van háború, katasztrófa, nyomor?
Lesz-e megoldás a szenvedésre, bűnözésre, megöregedésre és a halálra?
Mi van az eddigi meghaltakkal? Lehetséges-e a halált megszüntetni?
Lesz-e halhatatlanság és örökélet? Van-e élet a halálon túl?
Mi lesz bolygónk jövője, valamint a rajta lakó emberek és a többi élőlények sorsa?
Van-e élet a Földön kívül? Van-e vagy lesz-e pokol és mennyország, és milyen ott?
Ha van, vagy lesz mennyország, mibe kerül nekem, hogy odajussak?
Ki kerülhet oda, és ki nem mehet oda?
További kérdések a mennyről: lesz-e ott evés, ivás, húsevés, szórakozás, szerelem, szexualitás, ének, zene, művészet, tudomány, technika, űrutazás, fejlődés... és amiket általában az emberek egyénenként maguknak óhajtanak?**

És még egy dolog: különböző vallási irányzatok és filozófiák léteznek, és az érthető, hogy azok nem lehetnek egymással egységesek, hiszen épp amiatt tartanak külön, mert egymástól eltérő módon akarják az embereket tanítani, irányítani és a felmerülő kérdésekre magyarázatokat adni. Természetesen nem lehet mindegyiknek igaza.

Melyiknek van igaza? Mi az igazság? A Biblia ezzel szemben, amin keresztül Isten beszélni akar az emberhez, csak egyféleképpen tanít. Mi a Biblia Istenének az állásfoglalása? Van állandóan fejlődő jelenvaló igazság? Ilyen és hasonló felmerülő kérdések mind érintve lesznek.

A válaszok teljesen pártatlanok, filozófiáktól mentesek és mindennemű vallási irányzattól is függetlenek. Azonkívül a **Biblia** **össztanításának megfelelőek kell hogy legyenek, és ez azt jelenti, hogy nem egy-egy kiragadott bibliai kijelentésre alapulnak, hanem a Bibliában többszörösen ismételt, témához tartozó és elvként álló tanításokra.** A Zsoltáriró is így énekl: **„A te ígédnek summája (összegzése) igazság.”** (Zsoltár 119, 160.)

Tanulmányainknak nem vitakeresés vagy támadás a céljuk, még akkor sem, ha a különböző vallási felfogásoknak nagyrésztben ellene mondanak. Azt akarjuk látni, hogy a Biblia egyes tanításai hogyan illeszkednek az össztanításhoz. Két nagy vonal egymással párhuzamosan halad a Bibliában, az egyik az Isten szeretete, a másik Isten igazságossága. Isten sokszorosan bemutatta, hogy Ő jót akar teremtményeinek – és ezt még gyakran látni fogjuk.

Hogyha a következő Biblia-ismertetőkben valami olyat találsz, ami – az eddigi ismereteid miatt – megrendítő, nehezen elfogadható, vagy bosszantó lesz, ne haragudj meg. Ez a tanulmány az eddigi ismeretekhez képest egy nagyobb világosság, ami még ezután is mindig növekedni fog, Jézus visszajöveteléig. **„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”** (Példabeszédek 4, 18.)

Az igazságban való növekedést a tradíciók lebénítják, épp ezért a Biblia tanítására és parancsolataira kell hallgassunk (Ésaiás 8, 20).

Nagy előjog nagyobb igazság ismeretére szert tenni. Isten sok okos papnak és tanult embernek értelmét elzárja, mert valami miatt nem érdemlik meg a nagyobb igazságra való eljutást. **„Az igazságot szeretni kell, éhezni és szomjúhozni kell az igazságot”** (Máté 5, 6). **„Mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre, ezért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy elkárhozzanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek abban ami nem igazság.”** (II.Thessalonika. 2, 10-12.)

Meg kell hallanod!

Sokféle kérdés merül fel az emberben, mielőtt elhatározza magát, hogy egy istenes témájú előadást meghallgasson, vagy egy írást elolvasson, ami előre láthatólag nem olyan érdekes, mint valamilyen szórakoztató könyv vagy TV-műsor. Kezembe vegyem-e, elolvassam-e egyáltalán? Vegyek-e időt ilyesmire? Nincsen éppen elég elfoglaltságom? Biztosan valami hitetés ez, ha bibliai témával foglalkozik! Nekem van tisztességes vallásom. És különben is: én úgysem hiszek semmi ilyesmi. Kár az időt pocsékolni rá... Ilyen és ehhez hasonló gondolatok szántják végig az emberek elméjét – jogosan –, amikor egy vallásos témával állnak szemben. Ebben az esetben nem kell félni. Ez az írás az Isten szeretetétől átítatott, önzetlen kutatói munka eredménye. Ennek a Biblia-ismertetőnek nem az a célja, hogy hiszékeny embereket keressen, őket valamilyen egyházba vagy vallási csoportba csalogassa, hogy aztán úgy szellemileg, mint anyagilag kihasználja.

Ellenkezőleg: felszabadulás!

Ennek a könyvnek éppen az a célja, hogy az önállóságra vágyó embereket a vallásoktól és babonáktól megszabadítsa, és egyenesen, kerülő utak nélkül, az egyedül igaz élő Istenhez és az Ő tanácsaihoz, parancsaihoz vezesse, Akitől és amiktől az ember boldog élete függ.

Ez az Isten a SZABADÍTÓ, aki megszabadít a kötelékektől, az egyházi terhektől, a gonosztól... Ezt mondja:

„Oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya!” (Ésaiás 52, 2.)

„Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat!” (Zakariás 2, 7.)

Isten a foglyoknak szabadulást hirdet, és a megkötözötteknek megoldást (Ésaiás 61,1; Lukács 4, 18).

„Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság!” (II. Korinthus. 3, 17.)

„Isten beszéde nincs bilincsbe verve.” (II. Timótheus. 2, 9.)

Isten teljes lelkiismereti és szólagsi szabadságot akar.

„Áron vétettetek meg! Ne legyetek emberek szolgálói!” (I. Korinthus. 7, 23.)

Így szól a foglyoknak: Jöjjetek ki! és azoknak, akik sötétben ülnek: lépjetek elő! (Ésaiás 49, 9.)

Aki tehát a Szabadító-Jézus szabadítását igénybe veszi, az nem marad semmiféle vallási szervezetek szolgálatában, sem irányítása alatt.

(Leány, vagy asszony a Bibliában gyakori jelkép az egyházakra.)

Jézus semmi esetre sem akarta az igazságosan elítélt foglyokat arra biztatni, hogy szökjenek meg a börtönökből. Egyértelmű az egész Biblián keresztül, hogy Isten a lelki sötétségéből és a vallási szervezetek pókhálójából hívja ki az embereket. A Babilon-nak nevezett tanítások zűrzavarából mindenkit kifutásra készítet Isten a Biblia sok szövegén keresztül, és aki nem hajlandó ezt megtenni, az nem lehet az Ő gyermeke.

„Menjete ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne érintsetek; és én magamhoz fogadlak titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a Mindenható Úr.” (II. Kor. 6,17-18.) Gyermeke lehetsz, de feltétele van!

Áron vétettünk meg

Terroristák elraboltak egy gyermeket és az életéért kifizethetetlen nagy váltságdíjat követeltek. Az apa egy cserét ajánlott fel: A fiam helyett én maradok fogságban. A gyermek szabad lett, de a terroristák az apát megölték. A fiú helyett az apja halt meg. **Ez röviden az emberiségnek és az Isten megváltási tette történetének illusztrációja.**

A "terrorista" Sátán az embert hatalmába kerítette, de Isten, a mi Atyánk, annyira szeretett minket, hogy emberi testet öltött, és mint Jézus Krisztus **meghalt helyettünk**, hogy élete által lefizesse értünk a váltságdíjat. Jézus nemcsak Fiú, Megváltó, hanem Ő az Örökkévalóság Atyja – ez a Biblia tanítása (Ésaiás 9, 6; 63, 16; 64, 7). Így írta le a megváltást Péter apostol:

„Nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg... hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányn: a Krisztusén.” (I. Péter 1, 18-19.)

Isten volt ez, Aki meglátogatta egyszer az emberiséget és megváltotta (Lukács 1,68.78; II.Korinthus. 5,19); Jézus ez a történelmi alak, Akit mi a Biblián keresztül megismerhetünk, Aki annyira szeret, hogy mindent áldozott értünk. Kész volt a saját életét feláldozni, csakhogy minket a fájdalmak útjáról és az örök haláltól megmenthessen. Ez a nagy áldozat az őszinte és igazságot szerető emberben természetszerűen viszontszeretetet vált ki. Mi azonban csak úgy tudjuk bizonyítani Isten iránt való hálánkat, ha példája szerint, mi is önzetlenül embereket megmenteni segítünk az örök halál útjáról és az örök boldogság útjára vezetünk. Aki ezt teszi, az megtalálta az életének értelmét. Jézus tanítványa, János apostol, ezt írja levelében:

„Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse embertársát is.” (I.János 4,21.)

Az Istent lehet szeretni? Az emberek nagy része káromolja, és a legtöbben, ha hisznek is Benne, haragszanak Rá, egyáltalán nincsenek Vele megelégedve, sehogy sincsenek Vele kibékülve. Azért van ez, mert nem ismerik Őt. De ezennel közelebb kerülünk Hozzá, és jobban meg fogjuk érteni Őt. A szeretet nem csupán egy érzés, hanem egy elv – kövessük ezt az elvet!

Jézus tanítványokat keres, és ezt várja el tőlük: „Új parancsolatot adok néktek: hogy egymást szeressétek. Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Ez a megmentő szeretet. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13,34-35.) Nem mondhatja valaki, hogy szereti az Istent, ha az embertársait nem szereti. Jézus tanítványainak vagy követőinek az ismertetőjele tehát nem valamilyen egyházhoz való tartozás, sem nem különféle egyházi szertartások, ceremóniák meg hagyományok ismételtetése, hanem – Jézus saját kijelentései szerint – egymás megbecsülése és az egymás iránti önzetlenség tettekben való megnyilvánulása.

Felállítják a keresztet

A keresztény egyházak százai közül melyiket alapította Jézus?

Jézus nem alapított semmiféle egyházat. Egyetlen egyház neve sincs feljegyezve a Bibliában, ahová tartoznunk kellene. Az egyházak sokfélesége éppen a vallásosok szeretetlenségéről tanúskodik, akik különböző eszméik miatt kizárják, kiátkozzák, kitiltják, gyűlölik, sőt sok esetben ölik egymást – lásd az egész történelmet, mind a mai napig! Ezek az egyházból kizárt emberek aztán gyakran maguk alapítottak új egyházat, ahonnan ők is kizárták azokat, akik túlléptek az ő hittanaik keretein. Emiatt van hát a sok különböző egyház.

számon – minden ezredik lakosra jut egy új vallás. **Minden gondolkozó ember megértheti, hogy Jézus miért nem alapított egy egyházat sem, és az akkori egyházak egyikéhez sem csatlakozott.**

Jézus, az ő feltámadása után, mielőtt a mennybe ragadtatott, követőinek, tanítványainak egy utolsó parancsot adott, és pedig az Ő legfelsőbb hatalmával:

„Nékem adatott minden hatalom mennyen és Földön. Menjetek azért, tegyetek TANÍTVÁNYOKKÁ minden népeket.” (Máté 28,18-20.) Nem azt mondta Jézus, hogy tegyétek vallásossá a népeket; vagy lehetőleg sok vallást alapítsatok; vagy hogy valamilyen egyházba tömörítsétek őket... hanem hogy tanítványokká tegyétek őket, Jézus tanítványaivá, és pedig azon a módon, hogy szeressétek őket – **hiszen az embertársaik iránti megmentő szeretet a tanítványság ismertetőjele** (János 13,35). Értékeljétek őket, mentsétek meg őket, **vezessétek őket Jézushoz, irányítsátok a Mesterhez, az egyedüli Tanítóhoz**, hogy az örök haláltól megmeneküljenek és örök boldog életre jussanak, valamint hogy **az igazság ismeretére is eljussanak** (I.Timótheus 2,4). **Hogyan tegyék ezt?** Ezt mondja tovább Jézus: **„Kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.”**

Keresztelni tűzzel?, névben?

Amit itt „kereszttség” szóval fordítottak, annak az eredeti jelentése: belemeríteni, elmeríteni, elárasztani (görögül: **baptízo** – innen ered a Baptista Egyház neve). Mindenki ismeri ennek a szónak az átvitt értelmű jelentését, pl. elmerül az adósságban; gondjaiba merül, belemerül az olvasásba stb. Ebben az értelemben kéri Jézus, hogy merítsék el „az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek **NEVÉBEN**” az embereket.

A „kereszttség” szó több különböző értelemben van használva a Bibliában, pl.:

1. **szenvedéssel megkereszteltetni** (Máté 20, 22-23);
2. **halálba keresztelkedni** (Róma. 6, 3);
3. **felhőbe keresztelkedni** (I. Kor. 10, 2);
4. **Krisztusba keresztelkedni** (Galata. 3, 27);
5. **Szent Lélekkel és** (Máté 3, 11);
6. **tűzzel keresztelni** (Máté 3, 11);
7. **névben keresztelni** (Máté 28, 19);
8. **vízzel keresztelni** – ez volt a János keresztége.
„Aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek...” (János 1, 33).
„A János keresztége honnan **volt?**” (Máté 21, 25).

Mint ahogy Jézus a valóságban **sohasem keresztelt tűzzel** – holott János ezt jövendölte Róla –, úgy a **névben való kereszttség** pláne hogy nem jelenthet vízben való kereszttséget. **Jól figyeljünk fel! Jézus az Ő saját szenvedéseit és keresztre-feszítését is „kereszttségnek” nevezte** – mégsem akarnak a keresztények keresztre-feszítve lenni. **Lukács 12. 50: „Kereszttséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mily igen szorongattatom, amíg az elvégeztetik.”** (Lásd szintén Máté 20, 22-23.)

Jézus, amikor felszögezve függött a keresztfán, a szenvedésekbe teljesen belemerítkezett, tehát szenvedéssel is meg volt keresztelve. Mégsem akarnak a Biblia-hívők keresztre-feszítve lenni, hogy leutánozzák Jézust, azonban a vízkereszttségét valamilyen formában le akarják utánozni.

Látjuk hát, hogy nem csupán vízkereszttségről vagy vízbe-merítkezésről beszél a Biblia? Látjuk, hányféle dologra használja a kereszttség szót? Pál apostol, a pogányok nagy apostola, hálát adott Istennek, hogy ő nem keresztelt, hiszen úgy elfajult ez a szokás, hogy személyi kultuszhoz vezetett. Sokan azzal dicsekedtek, hogy kit, ki keresztelt (I. Korinthus. 1, 13-17). A vízkereszttségről, amit János végzett, a 3-ik részben még tárgyalunk.

Pál ellentétbe állította a vízkereszttséget az evangélium hirdetéssel. Az evangélium-hirdetésbe a vízkereszttség nincs belefoglalva. Ezt mondta: **„Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem”** (17. vers). Máté 28, 19-20:

„Kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek **NEVÉBEN.**”

Nem vízkereszttséget parancsolt itt Jézus, hanem az Isten neveiben való elmerítést, az Isten NEVEIT kell megismertetni mindenkivel, mert Isten sok-sok név által ismerteti magát, tetteit és tulajdonságait (Jóel 2, 32; Apostolok cselekedetei 2, 21).

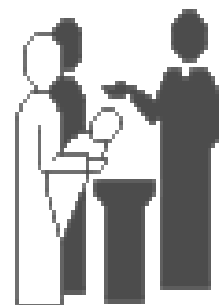
A Miatyánkban, a minta-imában is (Máté 6, 9), egyértelműen, az Isten **nevén van a hangsúly:**

„Szenteltessék meg a te **neved.**” Nagyon fontos tehát elmerülni a **névben**, mert az **Úr nevében van az ember megtartatása.**

Zsoltárok 91, 14-15: „Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, **MERT ISMERI AZ ÉN NEVEMET...** meghallgatom őt, vele vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítem őt... megmutatom néki az én **SZABADÍTÁSOMAT.**” Jézus **nevének** jelentése: **Szabadító** (Máté 1, 21).

Az ó-szövetség vége felé, Jézus fellépése előtt, János vízbe, folyóban merítette el az embereket, ami által az lett bemutatva, hogy Isten **ezentúl a templomi állat-áldozatok nélkül is az ő bűneiket megbocsátja. A vízkereszttség azonban még csak szimbóluma, árnyéka volt a valódi Jézustól való születésnek. A valóságban Abban kell „elmerülni”, Attól kell „újra-születni”, Akit a víz szimbolizál: Jézusban, Istenben** (Máté 1, 23; János 4, 10. 14; Jeremiás 2, 13; 17, 13). **„Elhagytak engem, az élő vizek forrását.”**

Isten **nevében kell „elmerülni”, Isten nevében kell hinni** ahhoz, hogy Isten fiaivá legyünk – János 1, 12-13: **Azok lesznek Isten fiai, akik az Ő NEVÉBEN hisznek, akik nem a testnek akaratából, hanem Istentől születtek.** Árasszuk el hát (kereszteljük meg) Isten-ismerettel az embereket, **hiszen az Isten megismerésétől függ az örök élet** (János 17, 3).

Az Isten megismerésével különösen a következő fejezetekben még részletesebben is foglalkozunk.

Továbbá ezt mondta még Jézus:

„Tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek” (Máté 28.18-20). Istent kell megismernünk tehát – ezt jelenti az Isten neveiben való elmerítés parancsa; azonkívül a mi életünkre vonatkozó parancsolatait, vagyis az Ő jelenvaló akaratát, a jelenvaló igazságot is meg kell ismernünk – erre vagyunk felszólítva.

És mi lesz a következménye, ha ezeket tesszük? **„Én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”** – ezt ígérte a minden hatalommal rendelkező Jézus (Máté 28, 20). Jó érzés tudni, hogy Jézus most velünk van – minden külsőségek, éneklések és imádkozások nélkül, minden extázisba esés és csodák történése nélkül! Más alkalommal is jelenlétét ígérte: **„Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”** (Máté 18, 20).

Ha két ember beszélget egymással az Isten dolgairól, Harmadiknak Jézus ott van közöttük – minden éneklés és imádkoztatás, meg külső formaságok nélkül –, és figyelni, hogy az Ő tanításának megfelelő igazságot mondunk-e. Nem nagy templomokról beszél Jézus, hanem azokról az alázatos, önfeláldozó egyenkénti emberekről, akik lánc-szerűen továbbadják az örömezenetet (az evangéliumot) Jézusról és a haláltól való megmenekülésről.

Egy másik íráshelyen így vagyunk biztatva az Istenhez való közeledésre: **„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amik megírtak abban, mert az idő közel van.”** (Jel. 1, 3.)

Jézus parancsa az, hogy megtanítsuk az embereket, hogy megtartsák, amiket Isten parancsolt, hogy már itt a Földön lelki békességük legyen, és ezen felül boldog, örök életet nyerhessenek. Ez ennek a Biblia ismertető anyagnak is a célja, hogy megismertesse az emberekkel Jézust és az Ő parancsolatait, amikhez az Isten ígéretei kapcsolódnak. Biztos lehetsz benne, hogy nem bánod meg, sőt nagy nyereség lesz mindenki számára, aki ezt a könyvet áttanulmányozza – akár magában, akár többedmagával, családjával, vagy pl.

házi-bibliakörök alkalmával, amik kellemes, vidám és izgalmas órákat nyújthatnak.

Az embernek csak két választása van: vagy az örök életet választja, vagy az örökre való elmúlást. Ha ekkora nagy tét forog kockán, életről vagy halálról van szó, akkor érdemes

mindenkinek személyesen foglalkozni azzal, hogy mi az igazság, mi az Isten jelenvaló akarata. Érdemes megismerni azt, hogy hogyan választhatod az örök jólétet, és hogyan kerülheted el az örök elmúlást. Most még tart a kegyelem ideje, még nem késő a Jézus Krisztus hívására igent mondani: **„Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, itt a kellemetes idő, íme, itt az üdvösség napja!”** (II.Korinthus. 6, 2.) **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugtatlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”** (Máté 11, 28-30.)

Az emberek teljes erővel és gyötrellemmel maguk akarják hordani a terheket, amiből mindig több és több van, és amiket sokan már el sem bírnak. Mindig több a fizikai és pszichikai beteg, és vannak, akik az elhordozhatatlan terhek miatt idő előtt maguk fejezik be az életüket. Jézus tudja ezt, és felajánlja, hogy foglalkozzunk az Ő dolgaival, amik nem nehezek, és megígéri, hogy nyugalmat találunk Nála.

Figyelembe véve azt a tényt, hogy az emberek a Biblia olvasásakor vagy a Bibliáról való beszélgetések során felmerülő kérdéseikre azonnal választ szeretnének kapni, több esetben megállunk, hogy a leggyakoribb fontos kérdésekre, ismereteink szerint, a Biblia össztanításának megfelelően választ adjunk.

Az ember üdvössége, az örökélet elérése szorosan összetartozik az igazság ismeretére való eljutással. Szükséges hát új igazságok felismerése és minden igazságra való eljutás (János 16,13; I.Tim. 2,4). A következőkre szólított fel mindnyájunkat Jézus: ***Ne aggodalmaskodjatok! Keressétek az Isten országának igazságát, és a földi szükségletekről a ti mennyei Atyátok, Isten gondoskodik*** (Máté 6, 31-34).

A Szentírás tudója, annak bölcs értelmezője, tanítója, aki Jézus tanítványaként a mennyeknek országa felől az Igazság-Lelkétől, Istentől ismereteket kapott, hasonlatos az olyan gazdához, aki régít, őt és újat hoz elő az ő éléstárából – így tanította ezt Jézus. **És mi pontosan ezt fogjuk tenni: évezredek régi és új értelmezéseket fogunk újra és újra feltárni** (lásd Máté 13, 52; I.Korinthus. 12, 8. 28).

Egy idegennyelvű fiatalemberrel ismerkedtem meg egyszer. A hit dolgairól beszélgettünk, de a Bibliát nem ismerte. Másnap vásároltam egy Bibliát az ő anyanyelvén, és felkínáltam neki, hogy olvassa el. Két nap telt el, hozta kezében a könyvet, és mondta: "Visszahoztam a Bibliádat, elolvastam". 1100 apróbetűs oldalt?! Azonnal tudtam, hogy nem mondott igazat; talán bele sem nézett, vagy meg volt tiltva neki. Nem volt „éhes” az igazságra. Azonban ***akik éheznek és szomjúhóznak az igazságot, azok elégíttetnek meg*** – ezt ígérte Jézus (Máté 5, 6). A Bibliához ma mindenki hozzájuthat, írni-olvasni is tudnak, de most ebben a rohanó világban, a felgyorsított élet miatt alig jutnak hozzá, hogy olvassák és tanulmányozzák azt. Nem számolnak azzal, hogy az élet órája hamar leperreg; és ha az örök élet feltételeinek megismerését elmulasztoták, azt többé sohasem lehet behozni.

A Biblia 66 könyvből áll. Nem csupán nagy terjedelmű, hanem elég nehéz és régies nyelvezetű. Nem csoda, hiszen több-ezer éves írás. Könyvek és levelek gyűjteménye, szinte egy könyvtár ez, ezért "Könyvek Könyvé"-nek is nevezik. Igen sok prófétikus képet és példázatot tartalmaz, amik miatt is elégtelen volna a Biblia egyszeri elolvasása. Figyelmes tanulmányozást és kutatást igényel és Istentől jövő tanítást ahhoz, hogy a Biblia elveit az olvasó minden korban saját magának is aktualizálni tudja.

A Biblia szent írásain keresztül Isten minden korok emberei számára közölni akart életelveket, aktuális társadalmi problémákra megoldást, meg akarta mutatni az utat saját Magához, a bölcsességhez, boldogsághoz, szabadsághoz, gazdagsághoz, a tiszta szerelemhez és sok más jóhoz.

A legtöbb ember, aki kezébe veszi ezt a könyvet és elkezd olvasni, nem könnyen jut a végére. **A Biblia nagy terjedelme miatt tehát és rohanó világunk időhiánya miatt, indokolt, hogy a Biblia lényege összefoglalva, röviden az emberek elé legyen tárva, hogy azáltal kedvet és étvágyat kapjanak a teljes Szentírás tanulmányozására** (Máté 4, 4).

A Biblia Byblos nevű görög városról kapta a nevét, ahol először találtak írást Mózes kora előtti időből (a kikötő város ókori neve Gebál volt, és Föniciához tartozott). Az írás keletkezését a szakemberek Krisztus előtt 3100-ra adják meg, tehát az írás művészete sokkal régebbi, mint Mózes kora, aki a Biblia első könyveit írta Kr.e. 1491-ben és még később is. A régészek Ugaritban is találtak régebbi írásokat, és máshol is, amik által a Biblia íródása korának hitelessége igazolódik.

Több mint 40 személy írt a Biblia 66 könyvében, akik 1600 esztendő leforgása alatt éltek, különböző korokban, legkülönbözőbb körülmények között, legkülönbözőbb neveltetés alatt. Volt közöttük király, államfő, hadvezér, népvezér, próféta, zeneszerző, művész, költő, földműves, pásztor, vámszedő, halász, orvos stb. Ennek ellenére a Biblia egy tökéletes egységet alkot. Ez az összhang arról tesz bizonyosságot, hogy Isten irányítása alatt állt elő, épp ezért **"Szent Írásnak"** nevezik. Gyakran maga Isten beszél a Bibliában, amiket prófétái leírtak. **Isten ihlette azt is, hogy milyen írások kerüljenek bele a gyűjteménybe, melyek fontosak és hasznosak az emberiség javára, tanulságképpen, hogy az üdvösség útját megismerjék** (II.Tim. 3,16).

Jézus egyik tanítványa, Péter, ezt írja a prófétikus írásokról: **„Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szent Lélektől indítva szóltak az Istennek szent emberei.”** (II.Péter 1, 21.)

A Biblia különlegessége az, hogy minden kornak szól, a benne leírt tanításokat elvként minden időre alkalmazni lehet, és tartalmazza a jelenvaló igazságokat.

Régisége dacára – ahogy a Föld nyomorúságos történelmének vége felé haladunk – időszerű, fontos információkat ad Isten akaratára vonatkozólag az emberiség javára. A Bibliából szerezhetünk komoly ismereteket Istenről, Akinek megismerése az ember számára örök életet jelent, hasonlóan, mint egy újszülött számára az anyjának közelsége és megismerése életet jelent. **Az Isten megismerése szükséges ahhoz, hogy Őt az ember megszeresse, Vele együttműködjön, és hogy alapelveihez szabja magát – ezáltal Jézus barátjává válik** (János 15, 14).

Érted-e, amit olvasol?

A Biblia – negatív vagy pozitív tartalmával – a mi tanulságunkra íratott meg. Az egyik része negatív eseményeket, történeket tartalmaz, amik azért íratottak meg, hogy mi azok szerint **ne** cselekedjünk – ez a nagyobbik része. Nincs ember, akit példaképnek vehetnénk, mert minden ember vétkes, öröklött bűnös tulajdonságokkal küszködik, és elégtelenek, gyarlónak, közömbösnek, hamisnak vagy gonosznak bizonyul. Ezért figyelmeztet a következőképpen Isten: **„Az ő példájuk szerint ne cselekedjétek”**; **„Megíratottak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett”** (Máté 23, 3; I.Korinthus. 10, 5-11 stb.).

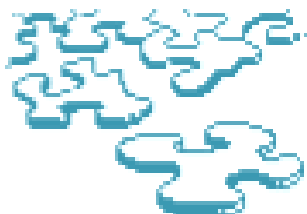
A Biblia kisebbik része pedig azt tartalmazza, amit Isten szeretne, hogy mi azok szerint éljünk és cselekedjünk. Itt láthatóvá lesz Isten jósága, óvó keze, gondviselő és megmentő szeretete irántunk és minden embertársunk iránt (II.Timótheus. 3, 16-17).

Különböző színű és nagyságú köveket úgy egymás mellé lehet illeszteni, hogy végül egy gyönyörű szép mozaikképet adnak ki. Vagy lehet olyan kirakós képeket kapni, amik 200, 500 vagy 1000 darabból is állnak, és össze kell illeszteni a darabokat ahhoz, hogy a megfelelő képet kiadják. Mindenesetre van hozzá egy mintakép, ami után ki lehet rakni. Ha nincsen, akkor nagy nehézségeket okoz az összeillesztése.

Egy ilyen sok apró darabból álló képhez is hasonlítható a Biblia, amelynek az összerakásához nincs ugyan mintakép, de egy más segítség van:

Ugyanaz, Aki a Biblia íródását ihlette, mindenre megtanít és elvezet minden igazságra – ezt az ígéretet kaptuk Jézustól (II.Péter 1, 21; János 14, 26; 16, 13; I.János 2, 20.27).

A kirakós kép illusztrációjával mondva: isteni ihletés folytán tudhatjuk meg, hogy melyik darab illik a másikhoz. Vannak színes kövek, amiket a mozaik képnek különböző helyeire is be lehet erőszakolni, de az egész képet, vagy azon belül egy-egy képcsoportot szemlélve, kiütközik a hiba, és rájön az ember, hogy nem jó az összhang, a kövek nem passzolnak oda. Ezért van szükségünk, hogy maga az ihlető Isten vezessen el minden igazságra. Aki nem Istennek a tanítványa, aki nem dolgozik össze Istennel, az Ő elveit, tanácsait, parancsait, útmutatásait figyelmen kívül hagyja, az sohasem tudja összerakni az igazi „mozaikképet”, és ebből kifolyólag a Biblia igazságait illetően *bolyongani* fog.

Isten tervezte így szétszórta a „mozaikkövecskéket”: **„itt egy kicsi, ott egy kicsi...”** (Ésaiás 28, 13.) **„Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok; ezeknek egy híjuk sem lesz, egyik a másiktól el nem marad, mert az Ő szája parancsolta, és az Ő Lelke gyűjtötte össze őket.”** (Ésaiás 34, 16.) Isten nem akarta, hogy minden tanítás világosan, egyvégbe leírva együttelegyen, mégpedig abból az okból kifolyólag, hogy az őszinte Istenkeresők és az őszinte igazság-keresők *kérjenek, keressenek, zörgessenek*, és Istenhez menjenek tanulni:

„Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek” (János 6, 45; Ésaiás 54, 13). Akiknek pedig álnok szándékaik vannak, dicsőségre, uralomra vágnak, hatalomra, pénzre, emberek elhitézésére törek-szenek, azok megbotoljanak. Pontosan ezt mondja Isten:

„És lett nekik az Úr beszéde: parancsra új parancs, parancsra új parancs; szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi, hogy járjanak, és hátra essenek, és összetöres-senek, és törbe jussanak, és megfogassanak... Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben lakik. Mert így szóltok: ...az ostorozó áradat, ha jön, nem ér el minket, mert a hazugságot választottuk oltalmunkul, és csalásban rejtőztünk el.” (Ésaiás 28,13-15.)

Mi ebből a tanulság? Az *uralkodók* jelenthetik ma is az egyházak előljáróit, akik a népnek nem mondják el az üdvösség feltételeit, hanem – azért, hogy népszerűségük megmaradjon – vallásilag féligazságokat hirdetnek. A *Jeruzsálemben lakók* pedig az egyházakon belüli hívőket jelenthetik, akik be vannak csapva, mert annyira mégsem ismerik a Szentírást, hogy maguk le tudnák kontrollálni azt, amit nekik tanítanak. Sok esetben bizony ilyen tudatosan vezetik félre a vallásuralkodók az emberek lelkiismeretét, hacsak maguk is nincsenek becsapva. Ezzel magyarázható az is, hogy tanult, okos emberek, sőt bibliatanítók, teológusok nem képesek megérteni azt, vagy mint nem-fontos mellett elhaladnak, amit egyszerű, őszinte, igazságra szomjazó emberek megértenek. Jézus szavait olvassuk erről **Máté 11, 25-ben:**

„Hálákat adok néked Atyám, mennynek és Földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsenek és értelmesekek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” A *kisdedek* az alázatosak, akik nem tartják magukat nagynak (Példabeszédek 30, 2-3). A *bölcsenek és értelmesekek* itt azok a vallás-tanítók, akik magukat okosoknak tartják és akiket mások is fölöttébb okosoknak tartanak, annyira, hogy teljes mértékben megbíznak bennük.

I. Korinthus. 1,19:

„Elvesztem a bölcsenek bölcsességét és az értelmesekek értelmét elvetem.”

Ezért van az, hogy sok hivatalos egyházi tanító elégtelen Biblia-ismerettel bír és helytelen Biblia-magyarázattal rendelkezik, mert az Isten kijelentése szerint „*hazugságot választották oltalmukul és a csalásban*”, a maguk tradícióiban bíznak, meg különböző cselekedeteikben, és nem keresik, sőt kikerülik az igazságot, amit Jézus tanít. Vagy hamis illúziókban ringatják az embereket, vagy pedig ijesztgetik, és emberi parancsolatokkal terhelik. Elmosódott képet vagy absztrakt, meg nevetséges képet, vagy nagyon szomorú és ijesztő képet alkotnak Istenről és az Ő szaváról, amelyek a valóságnak egyáltalán nem felelnek meg. Isten olvassa a gondolatokat és érti az emberek igazi szándékait, és akik nem keresik az igazságot őszintén, azokon a kábultság lesz úrrá - Róma.11, 8-9:

„Amint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak - mind e mai napig. Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk törré, hálóvá, botránkozásá és megtorlássá. Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátukat mindenkorra görbítsd meg!” Akiknek görbedt a hátuk, azok meddig látnak? Csak az orruk elé, és nem tovább. Isten csak az őszinte keresőket jutalmazza meg, és az alázatosoknak ad kegyelmet, a kevélyeknek pedig ellene áll (Jakab 4, 6).

ISTEN ÍGÉRETEI AZ EMBEREK SZÁMÁRA

Elnyeletett a halál diadalra!

(I.Korinthus. 15, 54-57.)

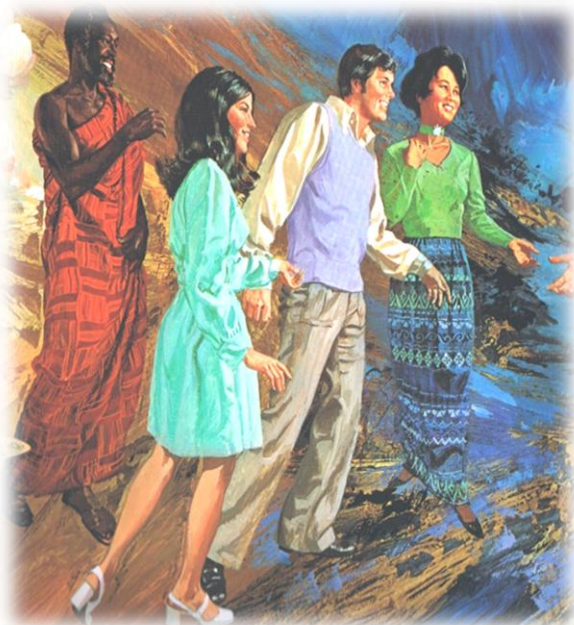
Isten fájdalom- és halál-mentes életet kínál fel az üdvözülendőknek egy tökéletes, méltóságteljes, fiatal és szép testben. Túl nagy és hihetetlen ígéretnek tűnik ez? Vagy nem ezen dolgozik állandóan az orvostudomány is? Egyre jobban meg akarja hosszabbítani az emberi életet, mentessé tenni a szenvedésektől, és az emberiség azon álmodozik, hogy a halált megszüntessék.

Mi mindent meg nem tesznek egyesek, csak hogy az öregedést és a halált kijátsszák!

Pl. Vannak, akik halálos betegségek miatt lefagyasztatják magukat vagy hozzátartozóikat (nitrogénben mínusz 196 fokon), hogy később, amikor majd azt a bizonyos betegséget gyógyítani tudják, újra felkeltsék őket, és tovább élhessenek. Vannak fiatal párok, akik karrierjük miatt egyelőre nem akarnak gyermeket, de az embriójukat lefagyasztatják, hogy idősebb korukban a fiatal éveikben megtermékenyült sejtekből legyen majd a gyermekük. Különböző metódusokon dolgoznak a kutatók, hogy valamilyen módon az életet legalább többszáz évre meghosszabbítsák.

Isten megígérte, hogy a halált eltörli és hogy az üdvözülteknek új testet alkot. És ha jól belegondolunk, mégcsak nem is túl nehéz ezt megérteni. Isten teremtette az embert, és ugyanezzel a hatalmával újjá is tudja teremteni egy romolhatatlan, halhatatlan testtel. Az újjá teremtés után valószínű máshogy fog kinézni: szebb lehet, nagyobb lehet, vonzóbb lehet – de ugyanaz az ember marad. Azt az új testet ugyan nem tudjuk még elképzelni, *lelki testnek* nevezi a Biblia (I.Korinthus. 15, 44). De hiszen egy gyermek sem tudja még elképzelni, hogy milyen lesz majd 90 éves korában, sőt még azt sem, hogy milyen lesz 18 éves korában! A gyengének nehéz elképzelni, hogy milyen lehet erősnek lenni, vagy egy szépnek nehéz elképzelni, milyen lehet csúnyának lenni.

Tudjuk, hogy néz ki az ember úgy fizikailag, mint szellemileg csecsemő korában. Aztán változik: nő, fejlődik, 10 éves lesz, 20, 40, 60, esetleg 100 éves, és minden koráról fényképeket, hangfelvételeket

A feltámadt igaz emberek fiatal testet kapnak

és filmeket készíthetünk, és más-más éveiben teljesen különböző kinézetű, változó súlyú, más hangú, és mégis ugyanaz az ember. Sok esetben képes vissza-émlékezni idős korában is a kisgyermek korára. Jézus így mondta ezt: **a test nem használ semmit; a lélek az, ami megelevenít** (János 6, 63).

Tehát a szellemünk, az értelemi és érzelmi vilá-
gunk az, ami számít, ami lényeges – a feltámadás
után is. Ezekből a képekből a lényeg az, hogy a fel-
támadás után az ember ugyanaz az ember marad,
de bűn nélkül és romolhatatlan testben, és termé-
szetesen halhatatlanságban - I.Korinthus 15, 51-53:

„Mindnyájan **elváltozunk**, nagy hirtelen, egy szem-
pillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita
fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlan-
ságban, és mi [akik élünk] **elváltozunk**. Mert szüksé-
ges, hogy ez a romlandó **test romolhatatlanságot**
**öltön magára, és e halandó TEST halhatatlan-
ságot öltön magára.**”

„**Halál nem lesz többé**” – ezt olvassuk az üdvö-
zültekről Jelenések 21,4-ben: „**És az Isten eltöröl**
minden könnyet az ő szemeikről, és a halál nem
lesz többé, sem gyász, sem kiáltás [jajgatás], sem
fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.”
Már Ésaías is írja ezt – 25, 8: „**Elveszti a halált**
örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást
minden orcáról.”

Azután nem lesz szükség többé gondterhes
munkára, orvosságra, orvosokra, kórházakra,
rendőrségre, bíróságra, ügyvédekre, börtönökre,
öregotthonokra, sem temetőkre.

Azt pedig, hogy az emberek feltámadnak, maga a
Teremtő ígérte meg: „**Eljön az óra, amelyben mind-
azok, akik a koporsókban vannak [akik meghaltak],**
meghallják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót
cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig
a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.”

„**ÉN feltámasztom azt az utolsó napon**”
– ezeket állította Jézus, és mi 100%-ig biztosak
lehetünk, hogy megteszi (János 5, 28-29; 6, 54).

Azt olvastuk az előbb, hogy a mi mostani testünk
romlandó és halandó. Ezt a tényt nemigen kell
bizonyítani. Mindnyájan tudjuk, hogy ez a
testünk olyan, mint egy lehelet, mint egy virág,
ami reggel van, estére pedig lehull. Sok öreg alig
mer a tükörbe nézni, mert fájdalmas látni magán a
fiatal üdeség elmúlását.

Ésaías 40, 6-7: „**Minden test fű, és minden szép-
sége, mint a mező virága. Megszáradt a fű,**
elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt rá.
Bizony, fű a nép!”

Minden ember bűnös, romlott és halandó
(Zsoltár 14,3). „**A bűn zsoldja a halál**” (Róma. 6,23).
A vétkes embernek tehát meg kell halnia:
„**Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia**”
(Ezékiel 18, 20). A halál állapotában ezek szerint az
egész ember meghal, úgy a teste, mint a lelke,
érzés-világa és a gondolkozása is megszűnik –
Prédikátor 9. 6-8:

„**Jobb az élő eb, mint a meghalt oroszlán.**
Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de
a halottak semmit nem tudnak.. Mind
szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük
immár elveszett, és többé semmi részük nincs
semmi dologban, amely a Nap alatt történik.”

A meghalás a teremtésnek a fordított folyamata:

„**És a por [a test] földdé lenne, mint azelőtt volt,**
a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta azt.”
(Prédikátor 12, 9.) **Mi megy vissza az Istenhez?**
Mit adott a teremtésnél Isten?

Amikor Isten az embert a földnek porából megte-
remtette, **az orrába az élet leheletét lehelte,**
így lett az ember élő lélekké” (I.Mózes 2, 7).

Isten adta a megformált élettelen agyagba az
élet leheletét. Amíg az ember lélegzik, addig él.
A meghalásnál tehát „visszatér Istenhez” az élet
lehelete, pontosabban az élet megy vissza
Istenhez. Akitől kapta. Nem élő lelket kapott az
ember, ami a test nélkül, önmagában is élhetne,
hanem az ember egészében **lett élő lélekké,** azaz
élőlénnyé. Az nem mindegy, ha azt mondom,
hogy egy kutyát **kaptam,** vagy azt, hogy kutyává
lettem. Az ember **nem kapott valamiféle élő**
lelket, ami a halál után a test nélkül tovább
élhetne, hanem lett az ember élő lélekké.
Élet-telen volt, és életet kapott. Meghaláskor az
ellenkezője történik: az ember az életet elveszíti.
Úgy is mondhatjuk, hogy az életet Isten vissza-
veszi, és az ember újra **élet-telen lesz.** Az ember
a halál állapotában tudat nélkül van, semmiről
sem tud, ami ezen a földön történik.

Isten nagy szeretetét láthatjuk még az átok-
ként rendelt halálon keresztül is. Sok esetben
„megváltásnak” tartják, ha valaki hosszú, fájdal-
mas betegség után végre elhunyt. És micsoda
megnyugtató ez a gondolat, hogy a **halálban**
nyugalom van, és nem zaklatottság.

Isten mondja ezt Júda királyának: „**Én téged a te**
atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békeességgel
visznek téged, és meg nem látják szemeid
azt a nagy veszedelmet, amelyet én e helyre hozok.”
(II.Királyok 22,20.) A halottak tehát nem látnak és
nem tudnak semmit, még Júda nagy királya sem.

Szörnyű lenne az, hogyha a meghaltaknak látniuk kellene, hogy a visszamaradott hozzátartozóik mi mindenben mennek még keresztül azután. Pl. Autóbaleset: az apa meghal, az anya tolószékbe kerül, a gyermekük meg szellemileg nyomorék lesz...

Vagy: háború tombol; katasztrófa sújtja őket; napirenden a veszekedés; elválnak stb. – Milyen békessége volna a halottnak, ha ilyen dolgoknak szem- és fültanúja lenne? Németül a temetőt „**Békeudvar**”-nak nevezik (Friedhof), és ez valóban igaz, és egy igazán megnyugtató vigasz.

Jézusnak egyik neve: „**Békesség Fejedelme**”; Ő békességet ad a halálban is. A végig-küzdött, sok szenvedéssel, nyomorúsággal és kudarcokkal teljes élet után bizonyosságunk lehet, hogy a **halálban nincs tovább szenvedés és nyugtalanság, hanem alvás van és béke. Hála legyen a Békesség Fejedelmének érte!**

A feltámadásról ezt olvassuk Róma. 4, 17-ben:

„Isten a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek NINCSENEK, előszólítja, mint meglevőket.”

A halál állapotában az emberek eltűnnek, nincsenek. Amíg Isten az embert életenergiával ellátja, addig él, és utána az élet megszűnik. Ha az áramot bekapcsolom, a villany világít. Ha az áramot elveszem – hová lett a világosság? Nincs tovább. Hasonlóan van ez az étellel is: a halálban nincs tovább élet.

Jézus ezt mondta egyszer: „**Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik, hanem Attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában.**” (Máté 10, 28.) Az Isten ez – mint ítélő Bíró –, aki végül az embert mindenestől megsemmisítheti. Az emberektől őrizkedni kell, azonban nem kell nagyon félni, mert az első halálból van feltámadás. Az első halál nem végérvényes.

Az emberek a lelket meg nem ölhetik.

Mi ez, amit az emberek meg nem ölhetnek?

Ez az embernek az ÉN-je, amit az értelmi - és érzelmi világa tesz ki. Amikor Isten feltámaszt, ugyanaz az ember jön elő, mint aki meghalt. A külseje és a teste nézhet ki ugyanúgy, vagy másképpen is, az nem tesz semmit, de a **lelki -, vagy érzelmi világa és szellemi -, vagy értelmi világa ugyanaz lesz.**

Az ember ÉN-jét és öntudatát Isten valahogy elraktározza és visszahelyezi a feltámadt emberbe. (A computer világában ezt nekünk már jóval könnyebb elhinni és elképzelni, mint a régi embereknek.) **Hogy aztán lélek-nek, vagy szellem-nek nevezzük ezt az elraktározott tulajdonságot, vagy mind a kettőnek, az semmit sem számít.** **A lényeg az, hogy ennek a lelki - és szellemi világunknak test nélkül semmiféle élete nincs önmagában. A test, a lélek és a szellem (értelem) adja ki tulajdonképpen az embert - még a feltámadott embert is!** Hogy milyen lesz az ember a feltámadás után, arra Jézus a mintapéldány:

„Aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez” (Filippi. 3. 21).

A Biblia összes prófétái a feltámadásban hittek, és a halál állapotáról, mint egy alvó, egy tudat nélküli állapotról beszéltek. Ióáb 14. 12:

„Úgy fekszik le az ember, és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek fel az ő álmukból.”

Zsoltárok 6.6: „Nincs emlékezés Rólad a halálban; a seolban (sírban) kicsoda dicsóít Téged?”

Zsoltárok 115. 17: „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállnak a csendességbe.” Dániel halálát így jelenti meg neki Isten:

„Te pedig nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.” (Dániel 12, 13; lásd Jób 33, 28-30; 19, 25-27. stb.) Nyugszol, és majd felkelsz – ez a tudat vigasztalásul van mindazoknak, akik a halál előtt állnak, de főképpen a halott hozzátartozói számára.

I.Thess. 4. 13.18: „Nem akarom... hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük... vigasztaljátok egymást e beszédekkel” – a feltámadás reménységével ugyanis. **„Elnyeletett a halál diadalra!”**

(I.Korinthus. 15. 54).

Mindenki él ŐNÉKI

Nekünk, embereknek halott a halott, Isten előtt azonban csak alvó embernek számít, mert Ő akár-mikor, egy szempillantás alatt feltámaszthatja a halott embert. Ezt mondta Jézus: „Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat 'Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének' mondja; az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene, mert **mindenek élnek Őnéki.**”

(Lukács 20, 37-38.)

Amikor Jézus elindult, hogy Lázárt, a 4-napos halottat feltámassza, azt mondta róla, hogy **Lázár alszik** (János 11, 11-14). Egy meghalt kislányra, Jairus leányára is azt mondta, hogy csak **alszik**. Az emberek kinevették Őt, mert az embereknek halott a halott, de Jézusnak ezek csak aludtak, mert Neki hatalma van, hogy feltámassza őket (a történet Lukács 8, 49-54-ben).

„A holtakat **megeleveníti**, és azokat, **amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglévőket.**”

(Róma. 4, 17.) Akkor ad nekik életet, amikor Ő akarja, hogy életre keljenek.

Honnan fogja Isten-Jézus előhívni a halottakat? Talán a mennyből, vagy a pokolból?

„Eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak [akik a halál állapotában vannak], meghallják az Ő szavát, és kijönnek...”
(János 5, 28.)

És akik nem lettek eltemetve?

Azok is feltámadnak, akik a tengerbe haltak, vagy akik tűzben égtek el, vagy felrobbantak, vagy bármilyen más halállal haltak meg, mindenholnan előjönnek – ezt olvassuk Jelenések 20,13-ban. Azt azonban nem olvassuk sehol a Bibliában, amit olykor-olykor, különösen a temetések alkalmával prédikálnak, hogy az elhunyt ember már a mennyben van, lenéz a gyászolókra és őket vigasztalja, és végül a feltámadáskor onnan jön majd le! Nem a mennyben, hanem a koporsókban hallják meg az Isten szavát, tehát halott állapotukban – Jézus ezt állítja.

Mások meg azt hiszik és állítják, hogy a halott emberek angyalok lesznek. Különösen a gyermekeknek szívesen ezt tálalják fel, akiknek testvérkéjük vagy anyjuk-apjuk meghalt, hogy ők angyalok lettek a mennyben, akik lenéznek rá, látnak, esetleg segíthetnek is. Mennyivel bátorítóbb és tiszteletreméltóbb lenne az igazságot mondani, mint ahogy Jézus mondta, hogy az elhunytak alszanak, nyugodnak, de lesz feltámadás.

Testben támadnak fel a halottak, és ítéletre lesznek vonva, vagy meg lesznek jutalmazva, aszerint, amiket e testben cselekedtek, jót vagy rosszat (II.Korinthus. 5, 10; Máté 16, 27).

Isten EGYEDÜL halhatatlan – ilyen világosan tanítja ezt a Biblia (I.Timótheus. 6, 15-16). Ezzel pedig azt is kimondja, hogy **minden más teremtmény halandó és elpusztítható**. Aki azt tanítja, hogy az ember lelke vagy szelleme valamilyen formában tudatosan tovább él, azzal azt állítja, hogy az ember halhatatlan, és Istent hazudtolja meg. Vajon minek kellene a feltámadás Jézus eljövetelekor, hogyha a halottak valamilyen módon élők volnának?

Halottak állapota; szellemek megjelenése

Az ördög, amikor az Éden-kertben Évát elhitette, ezt mondta neki: „**Bizony nem haltok meg**” (I.Mózes 3, 4). Jézus félreérthetetlenül leleplezi az őscsalót, és „**hazugság atyjának**” nevezi (János 8, 44), mert tőle indult el a hazugság, főképpen az a nagy hazugság, hogy a halottak tovább élnek. Hogy mégis igazolja hazugságát, Sátán és csatlósai (akik szellemi lények, bukott angyalok) olykor-olykor halottak nevében vagy képében megjelennek, beszélnek, kopognak, írnak, üzenetet továbbítanak és az elhunytak haláluk előtti képességeit sokmindenben utánozhatják. Így, vagy egyéb módon hazudnak és próbálják félrevezetni az embereket, a halált pedig „barátságossá” tenni. Sajnos nemcsak barátságossá, hanem némelyeknek félelmetkeltővé is teszik a halotti állapotot. Egyesek inkább csak elképzelik, hogy halott hozzátartozójuk még valamilyen módon velük kapcsolatban van, ami félelmet idézhet elő; de nem kell félni, hanem inkább meg kell szabadulni ilyen hiedelmektől.

Főképpen a spiritizmus és az okkultizmus ágazatai foglalkoznak szellemidézésrel, azonkívül a pogány vallások, de a keresztény vallások sem mentesek a szellem-hittől. Némelyik azt tanítja, hogy haláluk után a halottak szellemei a pokolba kerülnek, vagy a tisztító-tűzbe, vagy pedig egyenesen a mennybe. Ámde ezek a tanítások a Bibliának teljesen ismeretlenek!

Jó néhány eset van feljegyezve a Bibliában arról, hogy halottak feltámadtak, de egyetlen egy esetben sem tudtak elmondani semmit sem, hogy a haláluk állapotában mit éltek volna át. A Biblia ugyanis azt tanítja, hogy a halottak semmit sem tudnak - mind a feltámadásig - úgy, mint ahogy egy alvó ember sem tudja, hogy mi történik körülötte.

Vannak olyan keresztény vallások is, akik azt nem hiszik ugyan, hogy a halottak valamilyen módon tovább élnek, de a halottak feltámadásával kapcsolatban nekik is ferde nézetük van. Hiszik, hogy az emberek testben támadnak ugyan fel, de azt képzelik, hogy mégsem rendelkeznek majd ugyanolyan képességekkel, mint amikkel most, hanem majd elveszítik nemiségüket, szerelmi képességüket, nemző-képességüket, partnerüket, és amik ezekkel kapcsolatosak, és amik az ember jellemzőihez nagyon is hozzátartoznak.

Ezeknek az Éden-kertben ajándékként kapott képességeknek elvesztése azt jelentené, hogy a teremtés nem lett volna tökéletes, és a halál után, a feltámadáskor változtatni kellene rajtuk. Ilyen ferde elképzelés a Teremtő művét az emberekben hibásnak tüntetné fel. Ezen kívül a megváltás árával kivívott feltámadás az örök életre, az újjá teremtett ember győzelmi helyreállítása is hiányos lenne. Bizonyára nagyon tetszene az ördögnek, ha Jézus visszajövelekor a feltámadott emberek hiányos testet kapnának vissza, valamint hiányos érzelmi és szellemi világot.

A megváltás, amit élete feláldozásával tett lehetővé számunkra Jézus, nem érne teljesen cél, ha a megígért feltámadás után valami fontos képességünket elveszítenénk, amit a teremtéskor kaptunk, pl.: a döntési szabadságot, a beszéd - vagy az írás képességét, vagy látásunkat, vagy kezeinket, vagy a nemünket, vágyainkat, vonzalmainkat, vagy a boldogság és a szeretet érzetét. Krisztus az Ő találkozását üdvözlőjeivel a **Bárány menyegzőjének nevezi**, a hívők serege pedig az Ő „**feleségé**”-nek van nevezve (Jelenések 19, 7-9).

„**Férjed a te Teremtőd... Megváltód... az egész Föld Istenének hívattatik.**” (Ésaiás 54, 5.)

„**Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek Ővele.**” (I.Korinthus. 6, 17.)

Ilyen intim hasonlatok arra engednek következtetni, hogy az újjá teremtett embernek igen is

meglesz a nemisége, lesz férfi és lesz nő is, és „csecs-szopókról” beszél Isten az új Föld területére utalva, meg állatok kölykeiről (Ésaiás 11, 6-9).

A nemiség ajándékát az Isten megbánta volna és megfosztana attól? A Bibliában azonban az áll, hogy **„megbánhatatlanok az Istennek ajándékai”** (Róma. 11, 29). Hogy mire alapozzák sokan az ember feltámadás utáni nemtelenségét, ez a VII-ik részben lesz részletesen kitérve.

Térjünk vissza most a halottak állapota témához.

Isten óva int a hamis istenektől, Sátán hatalmától, és attól, hogy kapcsolatot keressünk a halottakkal vagy halott-idézőkkel, mert ez egy nagyon veszélyes dolog. Ezt mondta Isten Izrael népének, amikor bevitte őket Kánaán földjére és kiűzte előlük a gonosz és tisztátalan nemzeteket, akik az ördöggel cimboráltak és halott-idézésrel is foglalkoztak:

„**Mikor te bemegy arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad néked, ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek utálatosságai szerint. Ne talállassék teközötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló, se bűbajos [drogos, kábítószeres, kuruzsló], se ördögösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halott-idéző. Mert mind utálja az Úr,**

aki ezeket műveli, és ilyen utálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened teelőled. Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel, mert ezek a nemzetek, akiket te elűzöl, igézőkre és jövőmondókra hallgatnak, de **tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.**” (V.Mózes 18, 9-14.) **Álljon elvként ma is ez az isteni tilalom előttünk!**

Isten elveszi óvó kezét azokról, akik ilyen utálatosságokkal foglalkoznak - Jelenések 16, 14: **„Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek...”** Az ördög jeleiről olvasunk **II.Korinthus. 11.3-14-ben:**

„**Az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz.**”

A Biblia leleplezése folytán világossá válik, hogy **Sátán ugyanúgy, mint az ő szolgálói, külsejük megváltoztatása által maszkírozva vannak** (pl. tiszteletet parancsoló öltözetek, magas egyházi pozíciók, nagy befolyás, pompás épületek, ékszerek, gazdagság és hasonlók által). Jót színlelnek, de hamisság van mögötte, mert az Isten és Jézus parancsait nem eléggé tisztelik.

A Jézus iránti szeretetünknek mi a bizonyítéka, mit mondott Jézus?

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (János 14, 15.)

Fel lehet-e ismerni Sátánt az ő szolgálataiban, amikor tekintélyt keltően világosság közvetítőjeként jelenik meg? Esetleg arról, hogyha nem igazságot tanít. Ennek lekонтроálásához azonban elegendő Biblia-ismeret szükséges.

Sokat lehet olvasni manapság közleményeket tetszhalottakról, akik közelálltak a halálhoz, és az újraélesztésig eltelt néhány perc alatt egy **fényes lény** jelent meg nekik. Miközben az illető legcsúnyább bűnei is az „életfilmjén” leperregnek, ez a fényes lény csak mosolyog, sőt tetszését nyilvánítja ki.

A „hazugság atyja”, az ördög lehet az, aki az embereket félrevezeti és őket minden oldalról csak becsapni igyekszik. Ő lehet az, aki „világosság anyaga”-ként egyeseknek megjelenik – az előbbiekben olvasott szöveg szerint.

Mindenesetre, csak a meg-nem-haltak mondhatnak el halálélményeket, mert ha valakinek az agya halott, azt nem tudják többé visszahozni az életre. A tetszhalottaknak, vagy akiket operáció alatt altatnak, lehetnek különleges eufórikus élményeik, hasonlók, mint a kábítószer hatása alatt levőknek. **Akik újra magukhoz térnek, azok nem voltak valóban halottak, épp ezért az ő tudósításuk nem lehet megbízható. Az agyhalál a valódi halál, amiből az embereket nem lehet feléleszteni.** Miután a szív leáll, a vér nem szállít tovább oxigént az agyba, és néhány perc után az agy ezt már megsínyli, t.i. az agysejtek elhalása megindul. Ha 10 perc után tudják valakinek a szívét újra elindítani, annak az agya jelentős károsodást szenved, és már általában nem lesz egészséges gondolkodású.

Többen elmesélik, hogy saját magukat látták lebegni a testük felett. Ez egy általános álomban is megtörténik újra és újra, és nincsen benne sok csodálni való. Egy baleset következtében fellépő sok alkalmával a szervezet rendkívüli mértékben termel különböző kémiai anyagokat (endogén anyagokat, endorphineket, pl. az adrenalin hormont), amik minden további nélkül okozhatnak ilyen delíriumos furcsa jelenségeket. Operációk alatt az altatás idején, vagy különböző életveszélyes állapotban szintén átélnek páciensek rendkívüli álmokat, pl. az alagúthatást. Ezt már én magam is átéltem.

Altatás alatt, operáció közben úgy éreztem, mintha egy kb. 2 méter átmérőjű cső közepén lebegve, fejjel előre száguldanék. A gyorsulással arányosan erősödő bűgő hangot hallottam. A csőszerűség kifelé kissé széleseedett, és a végén nagyon erős, de mégis jóleső fény volt. Amikor már olyan gyorsan száguldtam kifelé, mint egy gyorsvonat, a zaj mindig erősebb lett és olyan volt, mintha sok ember beszélgetésének moraját hallottam volna. A kívülről beáramló fény-csóvákat már elértem, és úgy éreztem, hogy végre már kijutok, de akkor

egészen hirtelen lefékezett, teljesen lelassultam, szürke sötét vett körül, és úgy lebegve sokáig lassan szinte úsztam a levegőben. Egy depressziós érzés fogott el, hogy még megint nagy út van előttem. Aztán fokozatosan ismét gyorsultam, és az előbbieket újra meg újra átéltem.

Mindenkinek lehetnek rendkívüli álmai. Természetesen nekem is volt már egy jónéhány össze-visszaság. Emlékszem, még fiatalon, évtizedekkel ezelőtt álmotam: Feküdtem a koporsóban, és mentem, hogy magamat meglátogassam. Bementem egy kapun, sok koporsó volt ott a polcokon, de azonnal tudtam, hogy melyikben fekszek. Beszélgettem vele, és aztán végignézttem, hogy kiviszik és eltemetik. Sok ember állt körülöttem, én is ott álltam, és a saját magam temetését végignézttem. Még a sírgödörbe is lenéztem, ahová a koporsót leengedték. Egy teljesen egyszerű álom volt, nem volt megrendítő. Jól emlékszem még rá, mert e téma miatt akkor leírtam.

Egy másik alkalommal valakivel karddal harcoltam, és leszúrt engem. Én figyeltem az esetet, és sajnáltam otthagyni a holttestemet. Akkor egyszerűen fogtam egy háti kosarat, amiben régen a péksüteményeket szállították, beletettem, hátamra vettem, és úgy cipeltem magamat. Ébrenléti állapotban ilyesmit elképzelni egy iszonyatos dolog, de álomban egyáltalán nem volt hátborzongató vagy félelmetes.

Sokszor álmotam már ismételtelen olyan ismerőseimmel, akik régóta halottak. Tisztábban láttam az arcukat, mintha ébrenléti állapotban rájuk gondolok; beszéltem is velük. De ugyanúgy találkozok álomban élőkkel is; némelyiket ismerem, egyeseket nem. Valószínű, hogy mindenki még csókolózott is már álmában szenvedélyesen, vagy szerelmeskedett is már álmában, és különböző intenzív, alig elképzelhető jeleneteket, meg élményeket élhetett át a legkülönbözőbb ismert vagy ismeretlen személlyel. Ilyen álmokat általában nem mond el másnak az ember, mert szégyelli, hiszen a valóságban általában gondolni sem merne ilyesmikre. Mindezek tulajdonképpen az agyunk tudat alatti produkciói, de sok esetben egészen intenzíven a testre is kihatnak. Álom alatt hangokat adhat ki az ember, nyöszörög, felordít, fáradhat, izzadhat, és úgy eledelt, mint bármi mást intenzíven élvezhet is. Ha ritkán is, de vannak ilyen rendkívüli álmok. Isten is beszél ilyen lehetőségekről, amit pl. Salamon írt:

„Hiába néktek korán felkelnetek, későn fekszenőtök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! **Szerelmesének álmában ad eleget.**” (Zsoltárok 127, 2.) Isten még álmában is megelégheti az Ő szeretteit. Ő nem hagyja Jézus követőit sokáig nyomorban, nélkülözésben, és nem hagyja őket éhenhalni. Sok ígéretünk van ezekre és személyes tapasztalatunk.

János 6, 27: „Munkálkodjatok, ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek.”

Még valamit a különleges álmokról:

Gyermekkoromban álmomban sokszor menekülnöm kellett, de nem tudtam elszaladni, nem mozogtak a lábaim, és szörnyű volt elviselni. Aztán megpróbáltam felrepülni. Először nem sikerült, de addig-addig gyakoroltam, amíg egyre jobban megtanultam repülni. Álmomban azóta már többször is felhasználtam ezt a képességemet, ha álmomban kergettek. Ezeket csak azért említem, hogy ilyen vagy hasonló álmai és élményei bárki-nek lehetnek, és vannak is, és semmi különleges jelentésük nincsen; csupán az egyik ember felfigyel rájuk, megjegyzi, a másik meg nem.

Előfordulhatnak azonban értelmes, jelentőségteljes álmok is, amikor az Isten szeretne valakit valamire figyelmeztetni, de általában kevesen figyelnek fel rá. Egyszer egyik jó ismerősömet álmomban nagy veszélyben láttam. Írtam neki egy levelet, hogy vigyázzon magára, nehogy valami baj érje, mire ő visszaírt, és köszönte, mert valóban nagy veszélyben volt. Sorolhatnám tovább, de térjünk vissza témánkhoz.

Ma is sokan vannak, akiket az ördög becsap, jósokhoz járnak, és asztrológiában (csillagjós-lásokban) hisznek, halottidézőkhöz is elmennek, vagy mindenféle vallásokba tömörülnek. Nem egyenesen Istenhez mennek, és nem a Biblia igazságaihoz ragaszkodnak. Az ilyen embereknek nincs „hajnaluk” – így mondja Isten –, nincs világosságuk, hanem csak, mint a részegek, bolyonganak, és amire ők azt képzelik, hogy bennük világosság, az csupán sötétség

– **Ésaiás 8, 19-21:**

„És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövő-mondóktól, akik sipognak és suttognak! Hát nem Istentől tudakozik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell tudakozni? A tanításra és bizonyágtételre [a törvényre és a prófétákra] hallgassatok! Akik nem ekként szólnak, azoknak nincs hajnaluk. Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve.” – Lelki bolyongásról és éhezéstről van itt szó.

Amós 8, 11-12: „Íme, napok jönnek, azt mondja az Úr-Isten, és **éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után.** És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. **Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.**”

Azok, akik ilyen babonás ördögi területre lépnek, amiket Isten megtiltott, és ezekben bíznak, azoknak vállalniuk kell tetteik negatív következményeit.

A Biblia azokról is ír, akik az asztrológiában, a csillag-jóslásban hisznek. A pogányok példájával figyelmezteti Isten a keresztényeket is, akik az égi jelekre figyelnek – **Jeremiás 10, 2:**

„Ezt mondja az Úr: A pogányok útját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljete, mert a pogányok félnek azoktól.” „Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a Napot, a Holdat és a csillagokat, **az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat...**” (V.Mózes 4, 19; 17, 3-5.)

Isten életet kínál fel nekünk, de ezt feltételekhez szabja – **Ezékiel 18, 31-32:**

„Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, amelyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket! Miért halnátok meg?!

Mert nem győnyörködöm a meghaló halálában. Térjete meg azért, és ÉLJETE!”

Hol van a mennyország?

Érdeemes Istennel megismerkedni és a Bibliával foglalkozni, mert az nagy kincset rejt az ember számára: útmutatást az örök, boldog élethez.

Mikor kezdődik hát az a boldog élet?

Jézus visszajövetelével kezdődik, amikor a halotakat feltámasztja, az élők új testbe átváltoznak, és az üdvözülendőket Isten magával viszi a mennybe (János 6, 39; 14, 1-3). **A mennybe?**

És hol van a menny? Hány millió fényévre tőlünk? Melyik bolygón az Univerzumban? Újra a Bibliához kell nyúlnunk, hogy milyen feleletet rejt erre.

Feltámadása után Jézus először Mária Magdalénának mutatta meg magát, de nem engedte magát megérinteni, azzal az indokkal, hogy még nem ment fel az Atyához. Ez a hajnali órákban volt. Ugyanazon a napon este megjelent tanítványainak, és ők megtapogathatták, és evett előttük halat és lépesmézet. Ebből arra lehet következtetni, hogy azalatt a rövid idő alatt, azon a napon a mennyben volt, és vissza is jött (János 20, 17; Lukács 24, 39-43).

Hol lakik az Isten? „Az egekben” (Zsoltárok 2, 4).

„Mi Atyánk, ki vagy **a mennyekben**” – mit jelent ez?

Hol van a menny, ha a mi Atyánk minden egységben imádkozó ember szobájában is ott van, ha Isten mindenütt ott van? **„Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.”** (Máté 6, 6.9.) Így tudta ezt már Dávid is:

„Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy! Ha a sírba vetek ágyat, ott is jelen vagy! Ha a tenger túlsó partjára szállnék, ott is a Te kezéd vezérelné engem.” (Zsoltárok 139, 8-10.)

Az Isten az egekben van, a mennyben van; az Isten mindenütt van; a menny fogalma alatt tehát a Kozmoszt, a Világmindenséget érthetjük, amibe a Földünk is beletartozik.

Dániel próféta imádkozik egyszer; le van írva az imája, ami kb. 3-4 percig tarthatott. Így mondja el Dániel: „Én még az imádságot mondtam, amikor ama férfiú, Gábiel, akit előbb látomásban láttam, sebességgel repülve, megérintett engem... és szólt nekem... A te esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem”, hogy annak megértésére megtanítsalak. (Dániel 9, 21-23.)

Ez azt érzékelteti velünk, hogy nagyon rövid idő alatt ott volt ez az angyal a „mennyből” a Földön, tehát nem valami nagy távolságról jöhetett – még ha fénysebességgel jött volna is!

A fény sebessége 300 ezer km másodpercenként; ez pedig 7 és ½-szeri körülutazás a Föld körül másodpercenként. Ha felgyújtjuk a villanyt, azonnal elárasztja a helységet a világosság.

Földünk 150 millió km-re kering a Nap-tól, ahonnan 8 perc alatt ér hozzánk a fény, a Holdról pedig 1 másodperc alatt. Amit a fény 1 év alatt tesz meg, az **1 fényév** (9,46 billió km).

Ezzel mérik a világmindenségben a csillagok távolságát. A legközelebbi csillag (a Proxima Centauri) már 4,3 fényévre van tőlünk. A legközelebbi csillagrendszer, az Androméda-galaxis pedig 105 fényévre. A galaxisok számát legalább 100 milliárdra becsülik, és minden galaxis legalább kb. 100 milliárd csillagot ölel magába.

A mi tejutunk kb. 200 milliárd csillagból áll. De vannak kisebb, vagy nagyobb extra galaktikák is. A szaktudomány egyszerűen képtelen a csillagok felmérhetetlen seregéről biztosabb adatot közölni.

2010. júliusában fedeztek fel egy monszter csillagot. R136a1 – így katalogozták. Ez túlszárnyal minden eddigi rekordot: 10 milliószor fényesebben ragyog, mint a Napunk, és a tömege (súlya) 265-ször nagyobb. És még valami nagy dolog: 10 milliárdszor messzebb van tőlünk, mint a Nap. **A képen az Orionköd.**

A csillagok tőlünk levő távolságát lehetetlen elképzelni, csupán hasonlatokkal alkothatunk valami fogalmat magunknak, holott az is felfoghatatlan.

Próbáljunk elképzelni egy modellt, amiben 1000 km 1 mm-nek csak a századrésze lenne, vagyis Földünk csak egy/tized milliméterre zsugorodna össze (10-szer lenne kisebb, mint egy gombostűfej). Ebben a kicsinyítésben a Nap csak 14 mm nagyságú lenne, és ettől a Föld 1,5 méter távolságra keringene. A legközelebbi csillag ebben a modellben már 400 km távolságra volna található, a következő pedig, a Szíriusz, 900 km-re stb. A mi Tejútrendszerünk átmérője ebben a parányira lekicsinyített modellben is már olyan nagy, hogy 240-szer érné körül a valóságban a Földgolyónkat.

Gondoljuk bele, hogy Isten ezeket mind betölti, ezeket mind önmagában teremtette meg, és mindegyiket gondviselése alatt tartja – Zsoltárok 147, 4-5: „Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevéről nevezi. NAGY a mi Urunk, és igen hatalmas; bölcsességének nincsen határa.”

Ezekből az elgondolásokból és a bibliai közleményekből a következtetést levonva: **a mennyországot és Istent nem valahol a messzeségben és valamilyen más helyen kell keresnünk, hanem csupán egy másik dimenzióban.** Nem úgy kell elképzelnünk, hogy Isten ide-oda ugrál, mialatt valamit készít, vagy odarepül, ha valahol ott akar lenni, hanem Ő mindenütt egyidejűleg jelen van, bárhol egyidejűleg működni tud. Még látni fogjuk, hogy Jézus miközben a Földön volt, a mennyben is volt és van, tehát egyidejűleg az egész Univerzumban **Ő van** (János 3, 13).

Bölcs Salamon így fejezte ki: **„Az ég és az egeknek egei be nem fogadhatnak Téged”** (I.Királyok 8, 27). A mi Napunk és Holdunk az égben van, az Univerzumhoz tartozik. **A Holdról, vagy az úrállomásról az asztronauták a Földet az égben látják,** és Isten az égben lakik:

„Az egek nekem ülőszékem” – ezt mondja Isten maga, és azt jelenti ki, hogy **Ő betölti az eget és a Földet** (Ésaiás 66,1; Jeremiás 23, 24). Isten a Világegyetemben mindenütt jelen van, itt is, ahol mi élünk. **„Bizony nincs messze egyiküinktől sem”** – magyarázza Pál apostol (Apcs. 17, 27). Így érthető az is, hogy amikor az ember bajba kerül és Istenhez kiált, azonnal ott lehet a segítség, a másodpercnek egy töredéke alatt. Ugyanitt, ahol mi élünk, itt vannak a rádió- és a képhullámok, és mégsem zavarnak minket, mert nem látjuk őket. Ilyen módon lehet felfogni azt, hogy ugyanitt van a menny, csak egy más tekintetben, egy más dimenzióban.

Jézus nincs lekorlátozva csupán egy emberi testre. Ezt olvassuk **Kolossé.1.16-17-ben:** **„ŐBENNE teremtett minden, ami van a mennyekben és a Földön, láthatók és láthatatlanok.. mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek. És Ő előbb volt mindennél, és minden ŐBENNE áll fenn.”** Ez azt mondja ki, hogy Jézus mint Isten, a valóságban annyira nagy és felfoghatatlan, hogy mindent – úgy az anyagi, mint a szellemi világot – önmagában teremtette meg. (Erről még több szó lesz a későbbi fejezetekben.) Így érthetjük meg Jézusnak az Evangéliumokban olvasható sok kijelentését a menny-országról. Például:

„Elközelített a mennyeknek országa” (Máté 10, 7);

„Elérkezett hozzátok az Isten országa” (Máté 12, 28);

„Isten országa nem szemmel láthatólag jön el; se azt ne mondja (senki): íme itt, vagy: íme, amott van!; mert íme, az Isten országa tibennetek van” (Lukács 17,20-21);

„Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa” (Lukács 11, 20).

Jézus parancsolt az ördögöknek, és azok távoztak. Jézussal az Isten országa volt közöttünk. Ha valahol Isten nem uralkodna, ott nem volna az Ő országa; de Isten mindenütt uralkodik, épp ezért **mindenütt van** az Isten országa. Az emberi szív az egyedüli, amiben nem mindig Isten uralkodik – pontosabban kifejezve: az ember lelki - és szellemi világában.

Éppen ezért, amíg Sátán uralmon van, addig imáinkban kérhetjük: **Szabadíts meg a gonosztól! Jöjjön el a Te országod!**, azaz jöjjön el az a nap, amikor majd csak egyedül Te uralkodsz bennünk és az egész Földgolyón is!

Izrael tekintélyes tanítói, papjai és vezetői nem hittek Jézus tanításának, nem hittek, hogy Ő lenne a Messiás, és a legtöbben a mai napig sem hiszik. Az egyik nagy tanítójuk, Nikodémus, mégis szeretett volna Jézussal találkozni, de, hogy a tekintélyén csorba ne essék, titokban, éjjel kereste fel Jézust.

Beszélgésük közben Jézus, többek között, egy hatalmas dolgot árult el önmagáról neki, és pedig azt, hogy miközben itt van a Földön, Ő egyidőben a mennyben is van: **„...az embernek Fia [Jézus], aki a mennyben van”** (János 3, 13; Efézus. 4, 10).

Sajnálatos, hogy a modern fordítások, a revideált és átdolgozott Bibliák nagyrésze (pl. a magyar ökumenikus fordítású is) Jézusnak ezt a kijelentését kihagyják, meg elmásítják, talán, mert értelmetlennek találták, és nem akarták elhinni. Hogyan lehetne egy ember egyidejűleg két helyen jelen? Azonban Jézus kijelentése félreérthetetlen: Ő a mennyben van. Vissza fog jönni, és magához veszi majd üdvözlőit – így ígérte: **„Ahol én VAGYOK, ti is ott legyetek”** (János 14, 3). **Nem azt mondta, hogy ahol én leszek, hanem ahol én vagyok.**

Jézus mindenütt ott van; mi pedig mindenhova el fogunk tudni menni az egész Univerzumba, ahol Ő van. Ezer évig a mennyben leszünk – ennyit mond a Biblia. Ezidő alatt, de később is, **meglátogathatjuk a többi bolygókon élő teremtményeket,** és elmondhatjuk a kudarcokat, győzelmeiket, a Földön szerzett élményeinket, de főleg az Isten jóságát, amiket átéltünk. Kicsérélhetjük tapasztalatainkat, ismereteinket, **megismerhetjük tudományukat, technikájukat, foglalatosságukat, élelmüket, szórakozásaikat és más-más dolgaikat, amikről most fogalmunk sincs.** Jézus feltámadott teste a minta számunkra, ami nem volt tovább Földhöz kötve (Filippi. 3, 21). Aztán visszatelepülünk az újjáteremtett Földre (II.Péter 3, 13).

Ma egy roppant nagy utazási láz jellemzi az embereket. A Föld kicsi lett, mert mindenhová relatív egyszerűen eljuthatunk. **Akik utazni szeretnek, akik új dolgokat kutatni szeretnek, akiknek tudás-szomjuk van, és újabb és újabb felfedezéseket akarnak tenni, azok számára a Mennyország különösképpen vonzó kellene hogy legyen.** Átváltozott testünkben sokkal nagyobb lehetőségek kínálóznak majd, és életünk csodálatosan élménydús lesz, örömmel teljes és minden álmod, vágyat kielégítő.

Itt ismételjük meg azt, hogy a meghalt emberek, feltámadásuk és átváltozásuk után, valóban ugyanazok az emberek maradnak, emlékezni fognak azokra, amiket földi életükben átéltek, az öntudatuk megmarad. Jób meggyőződött hite is ez volt: „Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll; és miután ezt a bűnemet megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent, Akit magam látok meg magamnak, az én szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19, 25-27.)

Ezt a testet ugyan a férgek megemésztik, de új testet, új szemet alkot Isten, és ezért mondja Jób: én magam, az én **szemeim** látják meg Őt.

Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön

Sokan azt gondolják és hamisan azt hirdetik, hogy végül minden ember valahogy örök üdvösségre jut. Az igaz, hogy *Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön*, ez az Ő szándéka és óhaja (I.Timótheus. 2, 4; II.Péter 3, 9). Ő meg is tette a maga részét ez irányban, de sajnos, mégsem fog mindenki az örök boldogságban részesülni, hanem azt írja a Biblia, hogy kevesen fogják azt megkapni. Isten ugyanis **szabad-akaratot, szabad-választást adott az embernek, és Ő tiszteletben tartja az ember szabad-akaratát, és senkit sem kényszerít, hogy az Ő felkínált ajánlatát és ajándékát elfogadja.** Van, aki készségesen elfogadja és örömmel a feltételekhez szabja életét, de olyanok többen vannak, akik visszautasítják (Róma. 6, 23; 11, 4).

De mondhatja valaki: Miért nem üdvözít Isten minden embert? – hiszen senki sem kéredzkedett erre a világra, hanem saját akarata nélkül került erre a Földre, e világkrízis színterére. A Föld és az ember szintén Isten akaratán kívül került krízisbe – és erről is szó lesz még. Az Isten szeretetből teremtett önálló gondolkozású, önálló ítélő- és döntő-képességgel rendelkező embereket. Engedelmisségi próba elé állította őket, de Ádám és Éva a próbát nem állta ki, hanem Isten parancsát áthágta, bűnbe esett, és halált zúdított úgy magára, mint utódaira.

Isten az Ő igazsága és szeretete folytán egy megoldást hozott az emberek megmentésére: a büntetést, a bűn következményét saját magára vállalta, és emberként elszenvedte. Ezáltal jogot szerzett a megbocsátásra, és hogy a Benne hívő teremtményei örökéletet kaphassanak. Így tehát senkinek sem volna muszáj örökre meghalnia, hanem Jézus bűnbocsátó áldozatát ajándékban el kellene fogadnia, és további életét az Isten parancsolataihoz szabnia.

Ez nagyon egyszerűnek tűnik, és mégis a legtöbb ember maga akar szenvedni saját bűneiért, és Isten áldozatát („Isten Bárányát”, Jézust) visszautasítja. Az ó-szövetség ceremonális parancsai szerint az ember elkövetett bűneiért – helyettesítőként – egy ártatlan állatot kellett levágni, sok esetben bárányt, amely Jézust szimbolizálta; ezért van Ő **Isten Bárányának** is nevezve (János 1, 29).

Senki sem teheti Istent felelőssé azért, hogy megszületett, és azért sem, hogy esetleg majd elkárhozik. Isten ugyanis kitárta a Mennysország kapuját minden ember előtt. Jézussal „elközelített a mennyeknek országa” (Máté 10,7). **Jézus az „ajtó”, amin keresztül az életre bemehetünk** (János 10,9).

A legtöbben – sajnos – más utakat választanak, más „ajtókat” és „kapukat” keresnek, emberekben meg egyházaikban reménykednek, és saját érzéseikben bíznak, és így Jézus felkínált kegyelme útját és az örök élet „ajtáját” nem keresik, nem értékelik, és meg sem találják. Némelyek azt képzelik, hogyha valamilyen érzélgősség fogja el őket egy vallásos helyen, akkor az már csak a Szent-Lélek munkája lehet.

Hogy a vallások követőinek, akik hívőknek mutatják magukat, a legkevesebb a sanszuk az örök életre, ezt Jézus jó néhány esetben megvilágosította. Pl. Kiküldte egyszer tanítványait a környező nagy vallásos zsidó városokba, ahová hamarosan menni akart, és felkészítette őket arra az esetre, hogyha üzenetüket nem fogadják be, nem hiszik el, hogy *elközelített az Isten országa számukra. A régi vallásos Izrael városai – amiket Jézus következő beszédében felsorol – a mai egyházak szimbólumai. Lukács 10, 10-15:*

„Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: 'Még a port is, amely reánk ragadt a ti városotokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok'. Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota tűrhetőbb lesz ama napon [az ítélet napján], hogynem azé a városé.”

Sajnos, hasonlóképpen a mai vallások követői sem hiszik el, hogy elközelített számukra az Isten országa, nem tudják elképzelni, hogy Jézus ebben a mi időnkben, hamarosan visszajöhet – mint ítélő bíró.

„Jaj néked, KORÁZIN! Jaj néked, BETHSAIDA!” (Ezek voltak a hívő zsidó városok.) **„Mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, amelyek tebenned lettek, régen megtértek volna.”** (Ezek pogány városok voltak.)

„Hanem Tírusnak és Sídonnak tűrhetőbb lesz állapota az ítéletkor, mint nektek.”

De még a legnagyobb hívő város (mondhatnánk ma: a legnagyobb hívő egyház, vagy pl. a törvényt legjobban ismerő gyülekezet) is hitetlen volt, és az Isten küldötteit eltiporta. Jeruzsálem városának hívőiről beszél a következőkben Jézus: **„Jeruzsálem, Jeruzsálem!, aki megölnöd a prófétákat, és megköved azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miként a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnyai alá, és te nem akartad. Íme, pusztán hagyaték néktek a ti házatok!”** (Máté 23,37-38.)

Az **ő házuknak** mondja Jézus a nagy híres jeruzsálemi templomot, és nem nevezte azt már többé magáénak.

Lásd a Jeruzsálemi templomot a következő oldalon.

Kevesen lesznek, akik üdvözülnek?

Egyszer megkérdezte valaki Jézustól: „Uram, kevesen lesznek, akik üdvözülnek? Ő pedig mondta nekik: Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert **SOKAN** – mondom néktek – **IGYEKEZNEK** bemenni, és **NEM MEHETNEK.**” (Lukács 13, 23-24.)

Kik ezek, akik nem mehetnek be, noha igyekeznek, sőt SOKAN is vannak? Ezek nem az Istentől meghatározott módon akarnak elérni az üdvösségre, hanem a maguk módján, ahogy az egyházaik, vagy a papjaik, lelkészeik diktálják (26-27. versek).

Ezek nem a „keskeny úton” haladnak, ahol Jézus járt, nem a „szoros kaput” választják, amit Jézus felkínált, hanem valami vallásánitókra, papokra, egyházakra, meg szektákra bízják saját maguk üdvösségét. Igyekeznek, küzdenek ugyan, de nem helyesen, nem az isteni szabályoknak megfelelően – **II. Timótheus. 2. 5:**

„**Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.**” Aki nem az Isten által lefektetett szabályoknak megfelelően igyekszik, az hiába küzd, nem üdvözülhet. A legtöbb ember összes erejét ebbe a földi életbe helyezi, itt akar teljes jólétet; van, aki vallásosan akarja, és van, aki vallás nélkül. De így, vagy amúgy, az Isten útját, az üdvösség feltételeit saját maga nem keresi, de megítélni sem képes, hogy vajon az, amit hisz és tesz, helyes-e, vagy nem, hiszen nem ismeri a Biblia ösztánítását; tehát az igyekvése nem helyes – meg van magával és saját hitével elégedve. Jézus a következőt tanácsolta:

„**Menjete be a szoros kapun! mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.**” (Máté 7, 13-14.)

Nos, amit meg kell találni, azt először keresni kell. Ha például egy nagy városban keresek egy utcát vagy egy épületet, és kérdezősködök utána, több esetben különböző emberek különböző választ adhatnak, más-és-más irányba küldenek. Hogyha azonban van egy város-térképem, akkor **saját magam** utána nézhetek, és a legrövidebb úton odatalálok. Ebből a tanulságot levonva:

Ha az Isten országára, vagy az örökéletre tartozó dolgokra vonatkozóan az egyházak képviselőitől kérdezősködök – a száz meg száz vallási irányzat miatt –, ők különféle utakra küldenek.

„**Kevesen vannak, akik megtalálják azt**”

– mondta Jézus –, és pedig azért, mert nem saját maguk olvassák a Bibliát, nem a Szent-Lélektől, az Igazság Lelkétől tanulnak, ami ígérve van (János 16,13), hanem az egyházak tanítóira bízják üdvösségüket. Jézus a hívőknek szemrehányást is tesz emiatt:

„**Mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?**” (Lukács 12, 57.)

Természetesen egymástól is tanulhatunk, szabad és kell is egymástól tanulnunk, de nem valamilyen hivatalos vallási közösségtől fizetett emberektől, mert azok szűk-látókörűek, haza-beszélnék, egy céluk van, hogy magukhoz és az ő csoportjukhoz kössenek. Akik Jézustól tanulnak, akik szüntelenül fejlődőképesek, akik hagyják magukat elvezetni minden igazságra, azokat Ő elküldi más embereknek a megtanítására. De azt is megadta, hogy mit tanítsanak meg az emberekkel: nem azokat, amiket az egyházak tanítanak, hanem amiket Ő, Jézus parancsolt – mint ember –, amikor fizikailag is az emberek között élt; azon kívül mindazokat a parancsokat is, amiket Ő – mint Isten – kezdettől fogva, a prófétái által az egész Biblián keresztül hirdetett. Meg is mondta egyszer a körülötte álló embereknek: **Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.** Ábrahám két ezer évvel azelőtt élt. De Jézus nem csak Ábrahám előtt létezett, hanem miután feltámadt és testben a mennybe ragadtatott, azóta is él és Lélekként velünk van, mint ahogy ígérte: **Én tivatelek vagyok minden napon a világ végezetéig.**

Mi Jézus tanítványai kell hogy legyünk, és azokká kell tennünk az embereket. Annak ellenére, hogy nem látjuk Őt, mégis velünk van – ezt el kell higgyük: **Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, én ott vagyok közöttük** (Máté 18, 20). **Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek** – ezt már a próféták is megírták (János 6, 45; Ésaías 54, 13; Jeremiás 31, 34). Amikor Jézusról beszélünk, az emberi agynak nehézségei vannak, hiszen Ő titokzatosságban rejtőzik (lásd Kolossé. 2, 2-3).

Vonjuk le a tanulságot Jézus szavaiból! Isten tehát egyházi, vallási, mindennemű pártoskodó szemlélet gyámságától mentes, önállóan gondolkozó, ismeretekben növekvő, fejlődőképes férfiakat és nőket keres, akik az örökéletre vezető keskeny utat megtalálják.

Az embernek keresnie kell, hogy megtalálja az örök életre és örök boldogságra vezető „keskeny utat”. Ezen a keskeny úton való haladás némi lemondással jár ugyan, nehézségeket is rejt, bizonyos vonatkozásban terhet is jelent, de az örökélet ígéretéhez viszonyítva ezek a terhek elenyészőek. Jézus ezt állította: „**Az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű**” (Máté 11, 30).

Jézus terhe könnyű. Tehát nem lemondások miatt van az út keskenynek nevezve, hanem amiatt, mert a megtalálásához önálló, szabadon gondolkodó egyéniség szükséges, nem pedig a tömegszuggeszció hatása alatt elbódult elme.

A széles út pedig, ami az örök megsemmisülésbe vezet, nem azért széles, mert az olyan könnyű út lenne, hanem azért, mert sokan járók. Nem könnyebb a széles út, mint a keskeny, hiszen ott az emberek nem szabadok, hanem nagyon nehéz „batyukat” hordanak: mindenféle emberi meg egyházi terheket – **Máté 23.4:**

„Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe és az emberek vállaira vetik.”

Gondoljunk pl. a naponként sokszori imádkozásokra, templomba-járásra, egyházi szervezetek fenntartásának finanszírozására, épületeinek tatarozására, valamint az Isten parancsolatait nélkülöző, de sok-sok emberi rendelet kötelességének teljesítésére. Jézus leleplezte az egyházak tekintélyeseinek hamis rendeleteit.

Márk 7.9: „Az Isten parancsolatját szépen félreteszitek, azért, hogy a **magatok rendeléseit tartsátok meg.**” Az nyilvánvaló, hogy az egyháztagok a vezetőik súlyos rendeleteit igyekeznek megtartani, mégha azért saját maguknak és más hitűeknek fájdalmakat is okoznak. Az **Isten parancsait** és utasításait (mint pl. irgalmasság, felebaráti szeretet, alázatosság, jóság... cselekvését) **nem veszik fontosnak.**

Az egyháztagok nemcsak szellemileg vannak megterhelve, lelkiismeretükben, hanem anyagilag is, meg fizikailag is **a legkülönbözőbb egyházbeli, az Isten parancsolatait nélkülöző ceremonális gyakorlatokkal, amik haszon nélküliek** – Pál apostol szavaival: **kevés hasznuk van** (I.Tim. 4, 8).

Nagyon sokan vannak, akik nem maguk keresték az utat, hanem a születésük vagy nemzetiségük miatt nekik felkínált, vagy rájuk erőltetett emberalkotta vallások **széles útját** járók, amelyek – Jézus szavai szerint – veszedelemre vezetnek (Máté 7, 13).

Kik vannak a széles úton?

A széles úton vannak a meggyőződött ateisták, akik nem hisznek Istenben, csak a saját eszükben hisznek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az ateisták rosszabbak lennének a vallásos emberek-nél. Nagy részük magas moralitással rendelkezik, jó polgárok, becsületes életmóddal, erkölcsösek, nem rosszindulatúak, sőt többségüknek az élet-szemlélete a humanitás, emberek megbecsülése, környezet-védelem, Planétánk védelme stb. Nem lehet egy határvonalat húzni, hogy az ateisták jobban kihasználnák a szegényeket és a gazdagokat éltetnék, mint ahogy azt a sok hívő és magas állásokban levők teszik. Az ateisták főleg azért nem tudnak hinni Istenben, mert ha az lenne az Isten akarata, amit a vallások tesznek és parancsolnak, akkor ők nagyon szépen megvannak anélkül. Sokan a hívők közül sem morálisabbak, mint a hitetlenek; hisz vallásos emberekkel vannak tele a börtönök, a közlekedési szabályokat és hasonló törvényeket azok is áthágyják, és **köztük is vannak, akik az észt-bódító alkoholos italokat kedvelik, amit az elveszendők isznak** (lásd Példabeszédek 31, 6).

Kár, hogy éppen ezek, akik között sok a tudományhoz orientált ember, nem ismerik fel az egyedülálló, alkotó és fenntartó Istent, még a sok csoda nyomán sem, amiket a tudósok már kimutattak, csak amik pl. ezen a Földön az életet lehetővé teszik... Éppen akik a kutatásban élvezik ki életüket, ők elégszenek meg egy majom-vonalú leszármazással, egy pár évtizedes élettel. Nem akarnak az egész Univerzumban tovább kutatni az örökkévalóságon át!? Egy nagy tragédia ez; **Atyjukat megtagadó fiak** ezek (Ésaiás 29, 16; 30, 8-9).

Egy másik nagy csoport azok az emberek, akik csupán azért nem hisznek Istenben, mert sok tanult ember sem hisz, és ők inkább ezekben az ő ideáljaikban bíznak. Az ateisták tulajdonképpen nem hitetlenek, csupán Istenben nem hisznek, és talán azért, hogy elúzzék az Isten előtti számadás gondolatát. Azonban sokkal nagyobb hittel rendelkeznek, mint a hívők, hiszen az ő világszemléletük sokkal nagyobb hitet igényel, mint az Isten-hit.

Hihetetlen, mi mindent kell a hitetleneknek hinniük ahhoz, hogy hitetlenek legyenek! Ők az egész világegyetem keletkezését – szintúgy az élet keletkezését – véletlenek sorozatának hiszik. Ezekből az ateista emberekből – a Föld lakosságához mérten – aránylag nem túl sok van, épp ezért nem lehetséges, hogy csupán ők képeznék a „széles úton” haladókat, az összes Isten-hívók pedig a „keskeny úton” járókat.

A vallások is a széles úton vannak.

A legnagyobb keresztény vallásokban már a picinyke csecsemőket – mondhatjuk – kényszerkeresztséggel felveszik az egyházba; tehát azoknak nem kell keresni, sem nem kell megtalálni az igazságot, hanem a gyerekeket egyszerűen beleerőszakolták valamelyik vallásba. A bébik öröklik a szüleiktől a vallást, tulajdonképpen predesztinálva vannak, hogy ebbe, vagy abba az egyházba tartozzanak. Az emberiség legnagyobb része valamilyen hitben él, vagy valamilyen vallást követ. A legegyszerűbb vallásoktól kezdve, a pogány vallásokon keresztül, egészen a kereszténységig, az emberek valamilyen formában hívők. Vagy természetfeletti erőiben hisznek, vagy valamilyen istenhívők, hiszen imádkoznak és vallási gyakorlatokat végeznek. **Ezek „sokan vannak”,** rengetegen vannak, tehát mind a „széles úton” járók közé sorolhatók (Máté 7, 13).

Miért vannak ilyen reménytelen helyzetben, akik valamilyen vallást követnek?

Azért, mert – Jézus szavai szerint – a **Szent Lélek az, Aki elvezet minden igazságra, és nem az egyházak.** Hogyha az egyházak valamelyike is igazságra vezetne, akkor rögtön felmerülne a kérdés, hogy melyik egyház? – még a többszáz keresztény egyház közül is!

Minden egyház és minden szekta vagy vallásos csoport azt képzele be, hogy ő megtalálta az igaz utat és ő hirdeti és követi az igazságot. Éppen emiatt a beképzeltsége miatt az ellenkező diagnózist mondja a gyülekezeteknek Jézus, **Aki tudja az ő dolgaikat:**

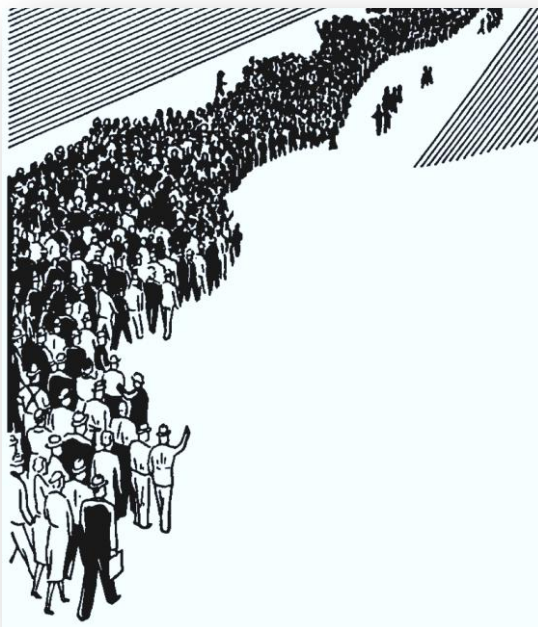
„Az a neved, hogy élsz, de halott vagy”; „Ezt mondod: 'gazdag vagyok és meggazdagodtam, és sem mire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és nyavalyás, és szegény és vak és mezítelen.” (Jelenések 3,1.17.)

Ez különösen a mi korunk egyház-tagjainak a diagnózisa, akik még csak nem is tudják, de tudni sem akarják, hogy Istentől ilyen elfogadhatatlan

állapotban leledzenek. Ismeretben, valamint lelkiileg gazdagnak érzik magukat, magabiztosak, így érthető, hogy semmi változást, semmi megjobbulást nem várnak el saját egyházuktól. Beképzeltségük miatt az Isten nem adhat nekik nagyobb világosságot, hiszen *nem kérik, nem zörgetnek, nem keresnek,* így hát Isten nagyobb világosságot nem erőszakol rájuk. Az isteni elv az, amit Jézus mondott:

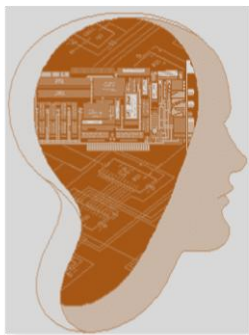
„Hálát adok néked Atyám, mennynek és Földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket [az ismereteket] a bölcsék és az értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted.” (Máté 11,25.)

Hogyha iskolásokat hívott volna el tanítványaiént Jézus, akkor idejének legnagyobb részét vetekedésekkel kellett volna eltöltenie, mert azok a teológiai doktor tanáraiktól már rosszul voltak megtanítva. Lelki *kisdedeket* hívott el Jézus, egyszerű fiatal munkás embereket, akik készek voltak figyelni, fejlődni, Tőle tanulni és parancsait megcselekedni. Itt erről csak ennyit lehet szólni.

A legkülönbözőbb vallások követőinek önelégültségük miatt van kevés sanszuk az örökéletre; és mert azt vélik, hogy *sem mire sincs szükségük,* nem akarnak fejlődni a hitben, az Isten-ismeretben, a Biblia-igazságok ismeretében, a felebaráti szeretetben és az önzetlenségben, ami az anyagi javak igazságosabb megosztását, humánus törvényrendeletek kiadását is magába foglalja. **Ezért vannak azok is, akik a keresztény vallásokat és pártokat alkotják, és nemcsak az Isten-tagadók, a „széles úton” járók között, akik a veszedelemre mennek** (Máté 7, 13-14).

De kik vannak a keskeny úton, amit meg kell találni?

Jézus saját magát „ÚT”-nak nevezte, amit meg kell találnunk és meg kell ismernünk, ha az életet választjuk (János 14,6). Meg kell találnunk a bölcsességet és az egyedül bölcs Istent, Akiről ezt olvasuk: „**Akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak**” (Példabeszédek 8, 17).

„Ha figyelsz a bölcseségre füleiddel, és elmédet értelemre hajtod... ha keresed azt, mint az ezüstöt, és **mint a kincseket, kutatod azt, akkor... az Istennek ismeretére jutsz.**” (Lásd Példabeszédek 2, 1-5.)

„**Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat... én... kijelentem magamat annak.**” (János 14, 21; Máté 11, 27.)

Egyes-számban beszél itt Jézus: „aki... , annak”.

Ezek az egyenkéntiek, akik megismerik Istent, önállóvá válnak a hit terén, saját maguk kutatják a Szentírást, és amit az Isten Lelke megtanít nekik, amit megértenek, azt meg is cselekszik.

Aki az Isten akaratát cselekszi, az marad meg örökké (I.János 2, 17). Ezek az emberek járnak a keskeny úton.

Egy keskeny úton egyesével, egyenként lehet menni, nem csoportokban, mert csak egyenként férnek el rajta. Jézus jár előttük, és ezek az Ő lábnyomában járnak – János 12, 26: „**Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is**” – a mennyben ugyanis, és pedig örökké. Ezt szintén egyes-számban mondja Jézus.

Hogyan tudjuk Jézust szolgálni? Hogyan tudjuk követni Őt – még a mennybe is?

Jézus egy hívő Izraelita Zsidó családba született bele. Izraelben csak egy templom volt, és pedig Jeruzsálemben. Valószínű 12 éves korában volt Jézus először a templomban, az évenkénti nagy Páskha ünnepen. Szülei valahogy elveszítették Őt, és 3 nap után találták meg a templom körül, ahogy az írástudókkal beszélgetett. Mikor Mária felelőségre vonta Őt, hogy miért nem indult velük haza, ezt válaszolta neki: *Nem tudjátok, hogy az én Atyám dolgaival kell foglalatzkodnom?* Így hát inkább Jézus tett nekik szemrehányást. De elment velük haza, és 30 éves koráig kézimunkás volt, ács-ként dolgozott. 30 évesen kellett ugyanis fellépnie – a próféciai jóvendölések szerint.

Jézus, a jóvendölés szerint, Názáret városában töltötte gyermek- és ifjú korát. Minden nagyobb városban lehetett egy zsinagóga, amit gyülekezetnek is szoktak mondani és fordítani. Ott a Szent-Írásokból olvasni lehetett és beszélgetni róla. Jézus, valószínű, csak 12 éves koráig járt el szombatoként oda is, amíg gyermeknek számított, és a család elvárta tőle. Nem járt iskolába, és tanítóként idő előtt nem akart fellépni. Fellépése után töprengtek is rajta: **Honnan tudja ez az Írásokat, ha nem tanulta?** (János 7, 14.)

Jézus, amikor 27 őszén, a Sátoros ünnep utolsó szombatján fellépett, elment a zsinagógába, ahová szülei és testvéreivel együtt gyermekkorában járt. Ha mindig járt volna oda, akkor azonnal mindenki megismerte volna Őt. Nos, felolvasott az Ésaías könyvéből egy rövid szöveget, aztán leült, és elkezdett beszélgetni velük. Csodálkoztak: ki lehet ez, aki így tudja magyarázni a Bibliát? Aztán valakinek feltűnt, felismerte: *Nem ez az ácsmesternek, Józsefnek és Máriának a fia? Nem ennek a testvérei Jakab, Jozsé, Júdás és Simon?, – meg a lánytestvérei is mind nálunk vannak.* (Lásd Lukács 4, 16-30; Máté 13, 54-57.) Amint látjuk, Jézus 4 fiútestvérét és lánytestvéreit is ismerte a gyülekezet név szerint, **de őt nem.** Miután leleplezték őt, Jézus mondott nekik valamit, amivel megbántotta őket, amit itt most nem írhatunk le, de annyira megragadtak rá, hogy kitoloncolták őt szombaton a város szélére, a hegyre, és le akarták onnan taszítani. Csoda által kellett hogy megmeneküljön a kezeik közül.

Mit vonhatunk le mindebből? Azt, hogy Jézus nem volt sem nagy templomba-járó, sem gyülekezetbe-járó; vándor-próféta, tanító volt, legtöbbször a szabadban volt, és ott tanított az összegyűlt tömegeknek. **Azt is illik tudnunk, hogy Jézus egyháztag sem volt, de még azokat is kirekesztették a gyülekezetből, akik Jézust Krisztusnak vallották** (János 9, 22).

Mária nem járt vele, a testvérei sem hittek Benne (Máté 12, 46-50). Mondták is Jézusnak: **Menj fel Jeruzsálembe az ünnepre, és mutasd meg magad a világnak, ha ismertté akarsz válni!** (János 7, 1-8.) Ezeket mind el lehet olvasni a Bibliában. Azt olvastuk fentebb, hogy **Jézust kell szolgálni és követni, ha oda akarunk jutni, ahol most Ő van, a mennybe ugyanis.** Mielőtt a tanítványait a földön visszahagyta, azt mondta nekik, hogy **menjenek és tegyenek tanítványokká minden embert, és tanítsák meg őket, hogy megtartsák mindazt, amiket Ő parancsolt.** Ez az, amiben Őt követhetjük és engedelmeskedhetünk Neki.

Most egymás után sokmindent megtanulunk Jézus parancsaiból, és azokat – ismereteink, képességeink szerint és valamilyen úton-módon – megpróbálhatjuk tovább is adni az elveszendő világnak. Ezeket a jelen-korhoz szabott Biblia-értelmező írásokat tehát szabad kikölcsönözni, vagy tovább ajándékozni! És ha ezt tesszük, akkor Jézus követői vagyunk, és Ő velünk van minden napon a világ végezetéig. Lépünk tovább a tanulmányozásunkban.

Imádkozás, adakozás, templombajárás

Az örök élet feltételei között nincs valamiféle egyházhoz való tartozás. Egyetlen parancsot sem adott Isten arra vonatkozóan, hogy valamilyen templomba vagy gyülekezetbe vagy imaházba kellene járni,

és ott valamiféle szent éneket kellene énekelni, adakozásokat adni, és nyilvánosan, az emberek szeme láttára imádkozgatni. Akik ilyeneket tesznek, azokat Jézus egye-

nesen elítélte és a mennyei jutalomból kizárta, amennyiben ezt tanította (Máté 6, 1-8 szerint):

Vigyázzatok, hogy adományaitokat [pénzeteket] ne osztoassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket, mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. A képmutatók teszik ezt a gyülekezetekben. A te adományod titkon legyen! Csak Isten tudhatja, mire adakozol.

Senkinek se engedj beleszólni, hogy hova teszed a pénzed. Jézus látja, hogy az Ő akaratával megegyezően investálsz-e, emberek megmentésének javára áldozod-e a Neki szánt anyagi javaidat.

És amikor imádkozol, ne legyél olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek, hogy elvétték jutalmukat – azoktól az emberektől ugyanis, akik látták őket, mert vallásosnak és jó hívőnek tartják őket, és csodálják és dicsérik őket, elismerik őket, és felnéznek rájuk. **Sok esetben nyilvános imáik szerint minősítik egymást, hogy ki milyen jó hívő.**

Te pedig, amikor imádkozol, titkon imádkozzál. Menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál. És ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek ezekhez hasonlóak!

Jézus ezeket a hit-szabályokat már fellépése után az első nagy beszédében, a minden Biblia-hívő által jólismert „hegyi beszédében” felsorolta. Nem saját népének, hanem egyszerűen pogányoknak nevezi azokat, akik naponta sokat vagy sokszor imádkoznak. Vannak, akik ima-malmot hajtának, a kerepelőnek minden egyes kattanása egy imának felel meg, vagy kerepelés nélkül körbeforog. Az ima-malmoknak még sokféle változatai vannak: színes szalagokat lobogtatnak a széllel, vagy tengelyen hengereket forgatnak, amin imák vannak felírva; vannak bütykös láncok, amiken minden bütyök, amit továbbtolnak, egy-egy imát jelent, és hasonló furcsa szokások léteznek. Némely kolostorban naponta hatszor is összegyülekeznek imádkozásra, máshol meg naponta 7 egész órát kell imádkozniuk. Így az ima bálványá is válhat.

Vannak, akik rózsafüzért morzsolnak, ahol minden golyónál egy-egy imát kell elmondani; sokaknak gyónás után, a bűnei levezekléséért, büntetésből kell sok imát elmondani.

A TV-ben ilyen és hasonló imádkozókat újra és újra látni lehet.

Vajon miért csinálják ezt? Az Evangéliumokban olvashatják, hogy Istennek ez nem tetszik. Jézus pogányoknak nevezi ezeket a sokat-imádkozókat, és az Ő követőinek azt parancsolta, hogy ne legyenek ezekhez hasonlóak.

Azt gondolják talán, hogy Isten

elfelejtette, amit röviddel azelőtt Neki mondtak? Rá akarják Őt valamire beszélni? Saját akaratukat rá akarják Istenre erőltetni? A MiAtyánk-ban pedig azt mondják el, hogy „...legyen meg a Te akaratod!” Isten az emberek gondolatait is jól látja, Őt nem lehet becsapni, ha talán némelyek sok imával ájtatosságot színlelnek. Sok imádkozás szinte sérti az Isten értelmét és finom érzelmét.

Sok hívőnél úgy hat egy nyilvánosság előtti imádkozás, mint valami kábítószer; és minél több ember van jelen, annál nagyobb a hatása. Különösen olyanoknál, akik gyakorlatlanok és még nem szokták meg a hangosan imádkozást, azt sem tudják, hogy mit kellene mondani, azok nem találják a megfelelő szavakat. Egy ilyen ember egy valóságos sokkot kap: elkezd gyorsan kalapálni a szíve, a keze jéghideg lesz és vizes, aztán máshol is izzadni kezd, a háta, meg a feje is, ráta-pad a ruha, aztán bevörösödhet, hőhullám keletkezhet, a hangja bereked, köhécsel, az agy keresi a szavakat, zavarba jön; és sok esetben olyan össze-visszaság, értelmetlen, szégyenletes beszéd-göngyöleg keletkezik, hadarás, lehalkulás, hogy senki sem érti, mit mond. Ilyen szörnyű esetek minden gyülekezetben megtalálhatók, ahol nemcsak betanult imákat mondanak.

Nyelveken való beszéd.

Aztán, vannak olyan csoportok is, ahol imádkozás közben némelyek, minden további nélkül, elkezdnek duruzsolni, és azt állítják, hogy nyelveken beszélnek. Ezek persze nem valódi idegen nyelvek, mert ezeket senki sem érti, és nem tudja lefordítani – tehát nincs haszna, ő saját maga sem tudja, hogy mit beszél! Nem szabad magunkat elhiteni ilyesmikkel. Kétezer évvel ezelőtt a Korinthusi hívők valódi kijelentéseket kaptak, amiket, ha valaki értette azt a bizonyos nyelvet, le tudta fordítani, és azoknak volt valami értelme. Tanítás volt az, hasonló a prófétáláshoz, amivel valakit valami bűn miatt, a jelenlevők közül megfigyeltetett. De ha nem volt fordító, vagy nem volt, aki megmagyarázta volna az idegeneknek, hogy mit akar az jelenteni, akkor az haszon nélküli, és akkor az ilyen ne is beszéljen – mondta Pál.

Ami ott történt tehát, az más jelenség volt, mint azok, akik mostanában ismeretesekek.

A prófétálás annyiban különbözött a nyelvek ajándékától, hogy azt nem kellett lefordítani, az gyorsabban működött. Ha némelyek kijelentést kaptak, egymás után elmondták azon a nyelven, amit mindenki értett, és nem kellett lefordítani. Aztán a hallgatók megtárgyalhatták, hogy kire, vagy mire vonatkozott az a figyelmeztetés, és akikre vonatkozott, azok nagyon meglepődtek, megrendítette őket, hogy Isten az ő titkos dolgaikba is belelát, és ez megtérésre, gyakorlati változtatásra készítette őket. Ez érthető volt akkoriban a kereszténység kezdeti szakaszában, hiszen nem volt nekik Bibliájuk, mint ahogy nekünk van, nem ismerték az elmúlt eseményeket, amikből tanulhattak volna, olvasni sem tudtak. Így hát Isten áthidalta kezdeti nehézségeiket ilyen csodálatos lelki ajándékok és kijelentések által.

Korinthus egy sok-nemzetiségű és nagyon bűnös város volt. Voltak a gazdag urak, a két-harmad része pedig rabszolga volt, és a pogány templomokban ezer prostituált is „szolgált”. Tudjuk, hogy a hívőkre is ráragadt a bűneikből, mert Pál fedtte őket emiatt.

I.Kor. 5.1-2 és 9-13:

„Általában hallatszok köztetek paráznaság, még olyan paráznaság is, amilyen a pogányok között sem említtek, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. ² És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte. ⁹ Azt írtam nektek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. ¹⁰ De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. ¹¹ Most azért azt írom nektek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. ¹² Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? Avagy, ti nem a belüllevők fölött tesztek ítéletet?

¹³ A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg.

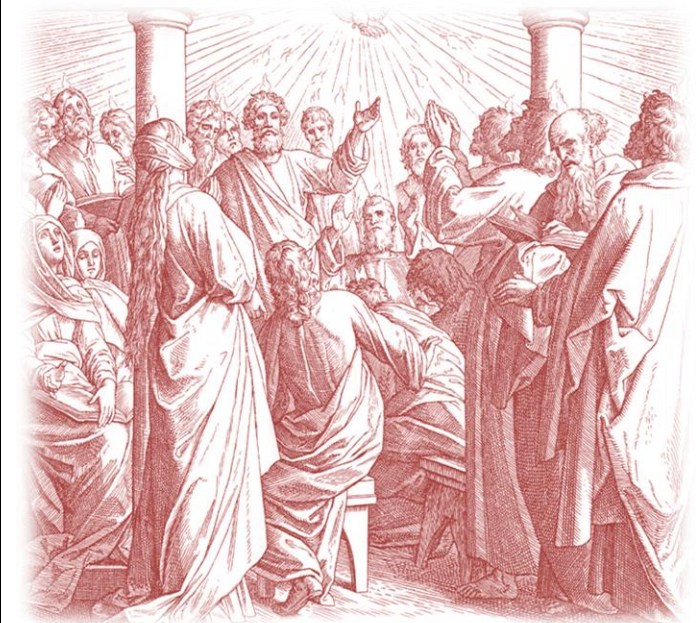
Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül!”

Ilyen bűnös városban volt kiket megfigyelmeztetni, és ha ezt jelként más nyelveken tették meg, akkor Isten elvárta, hogy a figyelmeztetéseknek nagyobb nyomatéka lesz és sokan megtérnek, megváltoznak. Pál apostol nagy utazó volt, több nyelven beszélt, és tapasztalatai által, de főképpen az Úr-Jézus tanítása folytán figyelmeztetni is tudott: „Amiket néktek írok, az Úr rendeletei azok.” (I.Korinthus 14, 37.)

I. Korinthus. 14, 9-11. 18-31: „Azonképpen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik meg, amit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni! ¹⁰ Példa mutatja, oly sokféle nyelv van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen. ¹¹ Hogyha azért nem tudom a szónak az értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. ¹⁸ Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok több nyelven beszélni ¹⁹ De a gyülekezetben inkább

akarok öt szót szólni értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogysen mint tízezer szót nyelveken. ²⁰ Atyámfiai, ne legyetek gyermekek az értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek; értelemben pedig érettek legyetek. ²¹ A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajkakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám – azt mondja az Úr. ²² A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. ²³ Azért, ha az egész gyülekezet egybegyűl, és mindnyájan nyelveken szólnak, bemennek az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök? ²⁴ De ha mindnyájan prófétálnak, és bemegegy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenkitől megfeddetik, mindenkitől megítéltetik, ²⁵ és ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arcra borulva imádja az Istent, hirdetvén, hogy bizony a Isten lakik tibennetek. ²⁶ Hogy van hát, atyámfiai?

Mikor egybegyűltek, mindegyikőtöknek van zsolttára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenkinek épülésére legyenek. ²⁷ Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg. ²⁸ Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magában szóljon és az Istennek. ²⁹ A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, és a többiek ítéljék meg. ³⁰ De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. ³¹ Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen.”

Akkoriban, kezdetben nagyon jók voltak a Szent-Léleknek ezen ajándékai, mint a nyelvadomány, vagy gyógyítás is, hogy az evangélium futása jó iramban elinduljon és nehogy leragadjon. Hogyha Pál elkezdett volna héberül tanítani, az olyan lett volna, mintha valaki magyar emberek előtt elkezdené németül, vagy görögül beszélni – az kinek használna? Azonban mindenkinek haszonra adatik a Léleknek kijelentése (I.Kor. 12, 7).

De most jöjjünk vissza az imádkozás témához.

Nos, egy nyilvánosság előtti imádkozásnál, aki ahhoz nincs hozzászokva és egyáltalán nincs képessége a nyilvános beszédhez, annak az egész teste erősen igénybe van véve, **mint egy kábítószertől**. A végén egy nagy megkönnyebbülés áll be, és mindezekre azt gondolják sokan, hogy ez az egész „beteg-állapot” a Szent-Lélek műve lenne. Biztosak lehetünk benne, hogy Jézusnak ez nem tetszik, és sohasem akart ilyen kellemetlen helyzetbe hozni valakit. Ha te imádkozni akarsz, ha mondanivalód van Istennek, akkor meg van írva rá a parancs Máté 6, 6-8-ban: menj el az emberek szeme elől, zárkózz be, hogy senki se zavarhasson, és úgy mond el Istennek, amit Isten amúgy is tud. Jézus ezt tanította: **„Mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.”** (Máté 6, 8.)

Sokan azt szeretnék és azt várják el Istentől, hogy neki külön mondja el azt, amit a Bibliában sok példán keresztül már elmondott. Sokan, akik nagy imádkozók és másokat is szeretnek imádkoztatni, azok alig olvassák a Bibliát, hiszen akkor rájönnének, hogy mi az Isten akarata az imádkozással és még az Isten egyéb parancsolataival kapcsolatban is. Megtanulnák jobban meghallani az életük sok forgatagában az Isten akaratát, ahelyett, hogy mindig könyörögnek. Ők kérnek úntalan, de amiket Isten kér tőlük és parancsba adott, azokra a fülük botját sem hajtják. Azt akarják mindig tenni, amiket ők elképzelnék, hogy az Istennek tetsző lenne és amiket az egyházuk jónak tart. Inkább olvasnák el az Isten akaratát a Bibliából! **Pl. ezt:**

„Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is utálatos.” (Példabeszédek 28, 9.) Ezt a nagy igazságot a sok-sok egyház minden tagja megszívlelhetné. Ezekben a tanulmányokban Isten sok parancsát fogjuk még felfedezni, amiket jó ha megismerünk és betartunk. Még sokat lehetne mondani erről, de lássunk néhány példát az imádkozásra!

Mózes, a nagy szabadító próféta, aki kivetette Izráel népét Egyiptomból, nagyon szeretett volna bemenni Kánaánba, az ígéret földjére, miután már 40 éve vándoroltak a pusztában. Talán kétszer-háromszor kérhette emiatt az Istent. Első kéréseire Isten valószínű nem válaszolt neki, hiszen akkor többet nem merte volna azt kérni Tőle. Aztán amikor mégegyszer kérte, akkor ezt mondta neki az Úr: **„Elég ez neked, ne szólj már nekem többet e dolog felől!”** (V.Mózes 3, 25-26.) Isten szinte megtiltotta neki, hogy mégegyszer kérje Őt emiatt. Egyértelmű, Isten nem akarja, hogy kéréseinkkel bombázzuk Őt. Zsoltár. 80, 5 írja: **„...Meddig haragszol a te népednek könyörgésére?”** Ezen kijelentés szerint, nem minden ima tetszik Istennek.

Pál apostollal hasonlóképpen történt. Pál megvakult, amikor Jézus nagy fényben megjelent neki a damaszki úton. Három nap múlva visszakapta ugyan a szemvilágát, de úgy látszik, hogy nem teljesen. Ezért

kérte Jézust már háromszor; de neki is – mint Mózesnek – megtiltotta az Úr, hogy mégegyszer kérje. Ezt mondta neki: **„Elég neked az én kegyelmem”** – szinte ezt akarta megértetni vele: örülj, hogy egyáltalán megkegyelmeztem neked, hiszen üldözted a benem hívőket (lásd II.Korinthus. 12, 8-9; Apcs. 9, 1-18.)

Illés próféta fel akarta támasztani a sareptai özvegy-asszony meghalt kisfiát; feltette az ágyára és háromszor ráborult, de többször nem. *Csak egyszer kérte az Istent, hogy térítse vissza a gyermek lelkét öbelé!* – és a kisgyermek feltámadt (I.Királyok 17, 17-24).

Nem kell hát Istennek végnélkül mondani valamit, amit Ő anélkül is tud, és azt is tudja, hogy mit akar tenni, még ha mi nem is értjük mindig az Ő döntő szándékát. Nekünk bízni kell az Úrban.

Róma 8, 28: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.”

Ha bajba kerülünk, nem kell össze-vissza beszélni, pl., hogy köszönjük a fájdalokat. Isten nem hagyja magát hízelgéssel becsapni. Inkább azt kérdezzük Tőle, hogy mi lehet a szándéka azzal a rosszal, talán akarna azáltal nekünk valamit mondani? Próbáljuk kinyitni az elménket, hátha rájövünk, amikre Isten a próbákon keresztül tanítani szeretne minket. De nem szabad rosszul sem értelmezni a bajokat, a Biblia összhangjába bele kell illedjen a tanulság, különben tévútra kerülhetünk. Az egyik példázatában Jézus így mondja:

Én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a szőlővesszők. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, azt Isten lemetszi, aztán megszárad és el lesz égetve. Amely pedig gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. (János 15, 1-6.)

A szőlő-termés Biblia-ismeretben való fejlődést jelent, valamint az ismeretek továbbadását, az emberek megmentésén való fáradozást. Ez a folyamat olyan, mint amikor a szőlő nő, megérik és a szőlőfürtök a fogyasztók felüdülését eredményezik. Nekünk az igazság ismeretében éretté kell válni, és az embereket az igazsághoz, Krisztushoz vezetni. A szőlővessző tisztogatása azonban kellemetlenségekkel is járhat. A fájdalok a hívők életében tehát nemcsak negatív előjelűek, hanem saját magunk és mások üdvözülésének érdekében hasznosak is lehetnek. (Lásd Zsid. 12, 5-13.)

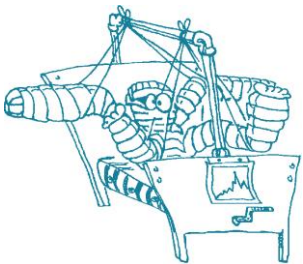
A szenvedés valamilyen bűnnek is lehet a következménye, amire talán már nem is emlékszünk. **Isten nem hagyja a bűnt büntetlenül** – ezt állította –, de megtérést, megjobbultást vár el a bűntől, hogy ne kelljen bűnei miatt örökre meghalnia. Ezt mondta az Úr-Isten Mózesnek, amikor bemutatta magát: **Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és nagy igazságú. Aki irgalmas marad ezer-ízígliglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnt büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságát, vétkét a fiakban, és a fiak fiaiban harmad- és negyedíziglen.** (II.Mózes 34, 6-7.)

Vannak akik sehogy sem tudnak egyetérteni azzal, amit Isten itt kimond, hogy a leszármazottaik is bűnhódhatnak az elkövetett vétkeikért. Többször megkérdezzük teológusokat ezzel kapcsolatban, de csak fejüket csóválva állnak szemben ilyen kérdésekkel. Jézus áldozata kegyelmet ad, ha őszinte a bűntudat és a bűnös megváltozik; de a törvény áthágása miatti fájdalmakat, sok esetben, magának az embernek kell elviselnie. Például, ha valaki ittassága miatt egy súlyos autóbalesetet okoz és megsérül; lehet, hogy az orvosok megmentik az életét és még egy sanszot kap, de a hibája következményeinek fájdalmait és költségeit saját magának is viselnie kell. Létezhetnek olyan esetek is, amikor a törvényrontó fiainak, leányainak is a szülei bűnéért szenvedni kell – pl. ha a gyerekeik is az autójában ültek. Ismerjük a Tízparancsolatból is:

Képeket, szobrokat „**ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad- és negyediziglen, akik engem gyűlölnék.**

De irgalmasságot cselekszem ezer-íziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.” (II.Mózes 20, 5-6.) (íziglen=leszármazottig)

Megbüntetem az atyák vétkét a fiakban – ez a szomorú kijelentés mindenkit nagyon arra kellene ösztönözzön, hogy ne vétkezzen. Az emberek szeretik és féltik a gyermekeiket. Isten pedig ezáltal a figyelemztetése által arra szeretné rábírní az embereket, hogy ne vétkezzenek, mert a bűnük büntetéseként még fiaik és unokáik, de még az ükunokáik is szenvedhetnek. Ez márcsak igazán vissza kellene tartsa a szülőket a bűnözésektől, hogy ne szerezzenek fájdalmakat utódaiknak. A legtöbben sajnos még leszármazottaik szenvedése láttán sem térnek meg az őket verő Istenhez. „**Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek?**” (Lásd Ésaías 1, 5; 9, 13.)

Talán vannak mégis némelyek, akik felismerik Isten rosszállását, megtérnek, és nem kell elveszniük. Ez, a család számára is fájdalmat kiváltó törvény, tehát a bűnös szülők esetleges megmentését eredményezheti. Jól figyel-

jünk hát mindenre, amiket az Isten parancsol, hogy helyesen tudjunk élni, és üdvözíthessen is minket.

A sok imádkozás lekorlátozza az emberek gondolkozási szabadságát, szinte olyan az, mint egy agymosás, mindig ugyanazt kell sokszor elmondani és kérni naponta, mint valami varázsigét – hiszen lehetetlen mindig valami újat kitalálni, amit Istennek elmondjanak. Ilyen esetben az imádkozás bálványává válik, mert a mindig többször elismételt szavakban bíznak. Nem a Jézus áldozatában való hitből akarnak megigazulni, hanem egyházi formai cselekedetekből, mint pl. sok imádkozások által akarnak bűnbocsánatot elérni, és ez öngazság. Isten a mi Atyánk. Ő ismeri szükségleteinket, így hát a sok imádkozásukkal a hívők csak lefokozzák és

megbántják Őt. A sokat-imádkozók elidegenítik az őszinte igazság-keresőket, úgy mutatják be Istent, mint aki kedvét lelné abban, hogy az emberek szorongjanak, vagy írott imákat betanuljanak.

Minden vallásban megtalálható ez a tendencia, hogy az emberek agyát messzemenőig le akarják foglalni – állítólag Istennek tetsző szolgálatokkal, foglalatosságokkal –, hogy lehetőleg ne maradjon idejük elgondolkozni afelett, hogy vallásaikban be vannak csapva, hogy viselkedésük helyes-e, vagy nem, és hitük a szeretet Istene alapelveinek megfelel-e, vagy nem. A sok imádkozás azt eredményezi, hogy az emberek belefáradnak, kikapcsol az agyuk, és már nincs tovább lehetőségük az önálló gondolkodásra, nem tudnak mások javára élni, sem idejük, sem erejük nincs hozzá. Ez a haszon nélküli lefoglaltság az ember fizikai és szellemi erejének gyötrése, robot-masínává teszi az embert, és egy jó kiegyensúlyozott élet megvalósítását akadályozza.

Aki, idejét elpazarolva, azt akarja elimádkozni sokszor naponta, amit Isten anélkül is tud, az elvonja magát a lelki vagy szellemi továbbfejlődéstől. Sőt, mi több, megzavarhatja az agyát. Ismerünk több ilyen esetet. Egy ideig együtt laktunk egy ilyen imádkozós asszonnyal, aki csak néhány órát aludt, alig evett, úgy testben, mint lélekben szenvedett, mert éjjel és nappal térdenállva imádkozott. Sebes térdei, dagadt lába és izomgörcsei miatt néha ordítania kellett fájdalmában, amire éjszaka felriadtunk, és szaladtunk hozzá segíteni.

A sokat imádkozó ember gyakran meg van zavarva munkájában, és végképpen nem tud igazán elmerülni valami fontos dologban, pl. az olvasásban, tanulásban, gondolataiban, kutatásban, komoly munkában, művésziességben, zenében, sportolásban, de mégcsak igazán kikapcsolódni sincsen lehetősége szórakozással, túrákkal és egyebekkel. Semmit sem tud kitartóan végiggondolni, végig-csinálni, hiszen az esze újból meg újból meg van zavarva.

Hogyan lehet egyáltalán kitartóan és eredményesen valamit is dolgozni, pl. egy hosszú operációt elvégezni, autóbust, vonatot, repülőt vezetni, vagy gyárban dolgozni, amikor imádkozás miatt, közbe-közbe újra félbe kell szakítania, amibe belekezdett? Az időhöz szabott hosszú imádkozások olyan radikális kötelességek, amelyek a gondolkozási szabadsággal felruházott emberek idegeit felőrlik, életüket boldogtalanná, és így értéktelenné teszik. Amikor aztán egyszer esetleg észreveszik magukban, hogy nem bölcsen cselekednek, csupán egy dolog körül forog az eszük, észreveszik, hogy nem értelmes, amit – az ő ismereteik szerint – Istenük tőlük elvár, akkor előbb-utóbb elkerülhetetlenül bosszúsak lesznek Istenre, hogy milyen céllal követelhet tőlük ilyen értelmet megvető vallási szolgálatot. Végül is haragiuk zavartságban, fanatizmusban tör elő, főképpen azon embertársaik ellen, akik másképpen mernek gondolkodni, mint ők.

Nem Istennek van szüksége a mi imáinkra, Neki nem lesz azzal sem jobb, sem rosszabb. **Az imádság nem csak kérést és könyörgést jelent**, hanem az igazi imádsággal **magunkat felajánljuk Istennek**. Ez pedig a mi segítségünkre szolgálhat, hogy a különböző kísértésekben el ne essünk, nehogy bűnbe essünk, ne bántssuk meg embertársainkat, se Istenünket, hogy aztán minket nehogy Isten büntetése sújtsa. **Jézus neve Szabadítót jelent**; hagyjuk hát magunkat emberi vallásos rendeletektől ebben a vonatkozásban is felszabadulni. A szabaddá lett időnk pedig használjuk mások javára és megmentésére, mert ez az, ami Isten számára értéknek, felajánlásnak, szüntelen imának és dicsőítésre méltónak számít:

„Bizony, mondom néktek, **amennyiben megcselekedtél egygel emez én legkisebb testvéreim közül, énvelem cselekedtél meg**” – mondta Jézus (Máté 25, 40; lásd Jakab 1, 27).

Egy másik alkalommal is tanította Jézus az imádkozni akarókat: „Hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor SEM nem ezen a hegyen, SEM nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát... **De eljön az óra, és az most van**, amikor **az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát**, mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóit. Az Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.” (János 4, 21-24.)

Vannak tehát nem-igazi imádkozók, akik még mindig helyhez kötöttek, templomokban vagy imaházakban imádkoznak, de vannak igazi imádók is, akik **„lélekben és igazságban”** imádják az Istent. **Egyrészt „lélekben”**, vagyis **gondolatban** mindig újra beszélgetnek Istennel, **helyhez kötetlenül**, függetlenül attól, hogy hol vannak. A hitük őszinte, mert **nem a látszat kedvéért imádkoznak**, hanem mert őszintén Istent keresik, és valóban Ővele akarnak beszélgetni. **Másrészt „igazságban”** imádják az Istent, azaz nem az ő saját jó cselekedeteikben bíznak, sem jámbor vallásos életükre nem hivatkoznak, hanem Jézus áldozatára emlékezve imádkoznak; és ha akaratlanul, vagy meggondolatlan-ságból bűnt követtek el, vétkeztek, akkor bűneik bocsánatát kérik, nem akarnak többé vétkezni, és így **minden nap megigazulnak** (Jób 1, 1.5). Az ilyen imádkozókat keresi az Isten.

Az egész életünk egy ima-élet lehet, egy szüntelen ima, hogyha magunkat az emberek megmentésének szolgálatára felajánljuk. Az aktív lélekmentők az Isten szerinti imádkozók. De ezekből sajnos kevesen vannak, hisz **azt mondja Jézus, hogy keresnie kell az Atyának az ilyen imádókat, akik Neki fiaikat gyűjtik.** Az igazi Isten-dicsőítés nem abban áll, ha ismétlgetem a számmal, hogy Istent szeretem, vagy ha a betanult „Miatyánkot” mormolom, hanem **„gyümölcstermő”**, vagyis embereket Jézushoz vezető életben (János 15, 8). Ezek **cselekszik a szeretetet**, mégpedig az igazi, az embereket megmentő, életmentő szeretetet. Egyszerű metódust pedig mindenki találhat arra, hogy az örökélet feltételeit másokkal is megismertesse – és ez lélekmentés. **Jakab 5, 20:** „Tudja meg, hogy aki bűnöst

tért meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez.”

Akiket az Atyának keresnie kell, azok nem lehetnek tehát a templomokba járók, sem betanult imákat mormolók, akikből igen sokan vannak, milliárdok vannak! Azokat nem kell keresnie Istennek, akik gyülekezetekben ülnek, meg parancsokra letérdepelnek, hiszen ezek tömegestől, egycsomóban ott tétlenkednek, miközben a Jézus megváltó - és felszabadító evangéliumának hiányában haldoklik a világ! **Jézus parancsa a következőképpen hangzik:**

„**Menjete e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek!**” – azaz minden embernek (Márk 16, 15). Ez Istennek a szeretet-útja:

„**Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**” (János 3,16.) Ezek szerint, aki nem hisz Jézusban mint Isten Fiában és Megváltóban, az el fog veszni. Ezért vannak a hívők elküldve, hogy az embereket Jézus tanítványaivá tegyék és sokan üdvözülhessenek.

Pl. ezen tanulmány továbbadása, terjesztése által – amely az üdvösség eléréséhez eddigi ismereteinken felüli bibliai igazságokat tartalmaz – **te is segíthetsz megvalósítani Isten óhaját, hogy emberek üdvözülhessenek és az igazság ismeretére jussanak.**

Az igazi Isten-tisztelet is, úgy, mint az Isten imádata, nem a gyülekezetben van, hanem az emberek megsegítésében – és a lelki inség ma igen nagy (Jakab 1,27).

Csak az szólíthatja így Istent: „**Mi Atyánk**”, és az szólíthatja Őt **Uram-nak, aki cselekszi a Mennyei Atya akarát; és Ő azt akarja, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjete**”, és **hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére** (Máté 7, 21; János 15, 8.16; I.Timótheus. 2, 4).

A templomokban és gyülekezetekben ülő, tétlen, szeretetlen emberek, akiket hidegen hagy az Atyának megmentő munkára küldő parancsa – ezek szerint – nem a mennyei Atyának a fiai.

Egyetlen templom volt, amely Isten jóváhagyásával épült (mégcsak nem is a parancsával! – II.Sámuel 7, 6-7), és pedig az ó-szövetség idejében – 3 ezer évvel ezelőtt. De az teljesen más volt, mint a mostaniak, és más célt szolgált. Az a templom – kellékeivel együtt és a papok is – a megváltás bemutatására voltak. Az evangélium ábrázolása, „**árnyszolgálat**” történt abban (Zsid. 8, 5). Krisztus és az Ő megváltói munkája volt ott bemutatva képekben a következő korok számára.

A nép csupán a templom udvarába mehetett be, sőt a papok is az épületnek csak az első részébe mehetek be szolgálatot végezni. A belső legszentebb helyre csak

évente egyszer és csupán a főpap léphetett be az Engesztelési ünnep alkalmával, amikor az egész nép bűne együttesen el lett törölve. Ezzel szemben ma mindenki beülhet a templomba.

A papok és a nép már akkor visszaéltek az Isten bizalmával. **Templomukban bíztak és ceremóniák cselekvésében** – Isten helyett. Ezért a templomuk létjogosultsága megszűnt. Erre utal Jézus ezzel a tanításával: „**Sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben...**, hanem az **igazi imádók** lélekben és igazságban imádják az Atyát” (János 4, 24). Már az ószövetségben, a templom virágkorában így beszélt Isten a templomról: „**Kiáltsd ott e beszédet, és monddjad: Halljátok az Úr beszédét mind ti Júdabeliek, akik bementek, hogy imádjátok az Urat!. Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma! Az Úr temploma! Az Úr temploma ez! Mert csak ha valóban megjobbítjátok az utaitokat és cselekedeteiteket... akkor lakozom veletek ezen a helyen.**” (Jeremiás 7, 1-7.)

Jézus halálával a templomi szolgálat és a papi hivatás befejeződött – a Dániel könyvében megjövendölt időnek megfelelően (Dániel 9, 27). **A függöny, a kárpit, ami a templomot két részre választotta, Jézus halálakor kettészakadt** (Máté 27, 51). **Azáltal Isten beigazolta, hogy akkor Jézus véres áldozata az állatok véres áldozatát és az étel-áldozatot felváltotta. A kőtemplom, a szenthely – a papi szolgálattal, azaz a templomi ceremóniákkal együtt – idejüket múlták.** Értelmileg azonban már Jézus földi életidejében érvényét veszítette a templom, mert „**nem jobbították meg utait**”. Jézus „**rablók barlangjának**” nevezte, az ő házuknak mondta, és kijelentette nekik, hogy elhagyja azt: „**Íme, pusztán hagyaték néktek a ti házatok**” (Máté 23, 38).

Megjövendölte Jézus, hogy templomukból **nem marad kő kövön, amely le nem romboltatik** (Máté 24,2). Jeruzsálem ostromlása és a templom lerombolása Kr.u. 70-ben teljesedett.

Jézus **önmagát** nevezte templomnak (János 2, 19-21).

Az új-szövetségben hasonlóképpen, **a „templom” maga az ember** (1.Korinthus 3,16-17).

Istennek nincs szüksége emberek által kiagyalt templomi cselekedetekre – **Mikeás 6, 8:**

„**Megjelentette néked, ó ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled. Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.**” Az igazi, a helyes Isten-tiszteletről is ír a Biblia, és mindenki utánagondolhat, hogy akkor miféle az az Isten-tisztelet, amit Isten nem fogad el. Jézus kimondja, hogy **van hiábavaló tisztelet:**

Hiába tisztelnék engem, ha emberek rendeléseit tartják (Márk 7, 7). Ezzel szemben a **tiszta és szeplő nélkül való Isten-tisztelet az Isten és az Atya előtt ez:**

a nyomorban levőknek, a testi-lelki rászorultaknak segítséget nyújtani, és a világ bűnös életszokásaitól önmagunkat távontartani. Ez az, amivel Istent tisztelhetjük és szolgálhatjuk (Jakab 1, 27). Isten megjelentette, hogy Ő mit szeretne: azt, hogy **minden ember meg legyen mentve és megismerje az igazságot** (1.Timótheus. 2, 4). Erre a munkára minket küld, minket akar felhasználni, a Biblia barátait, Jézus tanítványait. Nekünk mondja: **Menjetek, tegyetek tanítványokká minden népeket, minden embert!** (Máté 28,19). **Aki ennek a parancsnak engedelmeskedni akar, annak először is saját magának ismernie kell az isteni életelvet, Isten megmentő üzenetét, a jelenvaló igazságot és az örökkévaló evangéliumot – és erre törekszünk most.**

Örök élet • újraszületések • tisztító tűz • örök pokol tüze

Az örök életet nem nehéz elképzelni. Az ember testének funkcióképes felépítése, valamint az érzelmi és a szellemi képessége, **csodákkal teljes.** Gondoljunk csak az ember következő különleges tulajdonságaira, amikből az állatok alig kaptak: szeretet, szerelem, öröm, boldogság, vidámság, komédia, nevetés, szomorúság, aggodalom, lelki-fájdalom, sírás, írás, olvasás, beszélőképesség, átgondolás-filozofálás, diszkusszió, tudás-szomj, tudományos kutatás, tervezés, képnyelv, képletes-tanítás, költészet, éneklés, művésziességek, zenei képességek, gondoskodás, igazságérzet, moralitás, hálaadás, imádkozás...

Ha csak ezekre az emberi képességekre és érzelmekre gondolunk, érthető, hogy a Jézus neveinek felsorolásánál, Aki a világ-mindenséget és az embert teremtette, első nevéként a **Csodálatos** neve van megadva (Ésaiás 9, 6). Az ember úgy lett megalkotva, hogy örökké fiatalon élhetne, **csupán a bűn hozta magával a halált.**

Nézzük csak a szívet: az a kis ököl nagyságú, 30-35 dekás pumpa, micsoda teljesítményre képes! 72-szer pumpál percenként, és kb. 7200 liter vért pumpál át az ereinkben naponként, és pedig szünet nélkül életünk végéig.

Hát még az agy, micsoda felfoghatatlan képességekkel rendelkezik! **100 milliárd** neuront (idegsejtet) saccolnak, és mindegyikének – szinapszisok által – más neuronok tízezreihez van kapcsolódási képessége. Összesen legalább **100 billió** a neuronok kapcsolódási lehetősége. Az oxigénnel feldúsított vér 20%-át az agyunk használja fel, és az annyira szükséges, hogy már 10 másodpercnyi kimaradása az agyat megrongálná. Ennyire precízen életképesen van a szervezetben minden megalkotva, és pedig örökéletre. A Zsoltárok költője már 3000 évvel ezelőtt így csodálta Alkotónkat:

„**Seregek Istene! Kicsoda olyan erős, mint Te vagy, Uram? Tiéd az egek, a Föld is a Tiéd. E világot, minden benne valóval Te fundáltad.**” (Zsoltár 89, 9. 12.)

Úgy az állati, mint a növényi élőlényeknek is általában van valami egyéni különleges képességük, és mi több, évezredek óta mindegyik megfér a másik mellett, élni hagyja a másikat. Az ember különösen sok speciális adottsággal van megáldva, de értelmi képessége és öntudatossága miatt felelőséggel lett felruházva, tehát helytelen és rossz tetteiért Istentől felelősségre is lesz vonva.

Az ember számára a legértékesebb ajándék a szabad-akarat, a gondolkozási és szólási szabadság, amiket azonban erőszakos uralkodó hatalmak az egész történelem folyamán a legszívesebben megbilincseltek volna. Az élő teremtmények közül egyedül a bűnbe süllyedt ember az, aki „maga alatt lefűrészeli az ágat”, önzően a mának él, a föld ásványkincseit, a növény- és állatvilágot nem kíméli, de még saját fajtát, embertársait is lehetőleg kihasználja. Jézus az utolsó napokra, amikor mi élünk, megjövendölte: *A gonoszság megsokasodik és a szeretet sokakban meghidegül* (Máté 24, 12).

Örökélet. Nos, bennünk van a tusa, hogy nem akarunk meghalni, hanem élni szeretnénk. **Azonban így, ahogy most vagyunk, senki sem szeretne örökké élni, viszont egy megváltozott testben, jó emberek között, már igen.** Különösen a fiatalok jól el tudnak képzelni egy fájdalom nélküli életet örök fiatalságban és jólétben. Ki nem szeretne így örökké élni? Hogyha öregeket kérdezzük meg, gyakran nem-mel válaszolnak, mert tehetetlen és beteges állapotukban alig tudnak már igazán egy szép, kívánatos életet szemük elé varázsolni.

Azt ehetsz, amit csak akarsz, csokoládét, tortát, tojást, húst (Ésaiás 25, 6-10), sajtot meg dióféléket, és nem leszel tőlük beteg, sem kövér; mindent, amit a szemed, szád és a szíved megkíván, megkaphatsz; nem lesz tele az életed korlátozásokkal, tilalmakkal, félelemmel, és örökké boldogan élhetsz – **Ésaiás 35, 10:** *„Hisz az Úr megváltottai megtérnek [hazatérnek] és ujjongás között Sionba jönnek, és örök öröm fejükön; vigasságot és örömet találnak, és eltűnik fájdalom és sóhaj.”*

A parancsolatok és tilalmak, amikkel károkat és fájdalmakat kerülhet el az ember, azonban önmegtartóztatást és lemondásokat igényelnek, ezek Jézus eljöveteleig vannak érvényben, de nem tovább (I.Timótheus. 6, 14; Máté 5, 18. és Titus. 2, 12).

Amilyen világosan tanítja a Biblia az örök boldog életet, ugyanolyan világosan tanítja a „széles úton” haladó emberek veszedelmes végét is: **„Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út.”** (Példabeszédek 14, 12.) **„Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.”** (Ezékiel 18, 20.) A lélek tehát – az egész ember – nem halhatatlan, hanem halandó.

Az örök élet valóban örökké tartó életet jelent, mert Istennel leszünk – és Ő örök! Az örök pusztulás azonban értelemeszerű, hogy örökre szóló, végérvényes megsemmisülést jelent, miután a bűnös a bűneiért járó büntetést elszenvedte.

Az örök tűz nem valami örökké tartó tűz lesz. Ez csak sok egyház hamis magyarázata, ami Isten szeretetének aláásását eredményezi, hiszen úgy mutatják be Őt, mint valami hamis bírót, aki egy néhány évtized bűnös földi életért örökké kínozná az elkárhozandó embereket. Ilyen igazságtalanságot nem szabad Istenre ráfogni. **Különb**en ma még nincsen pokol tüze, a végítélet még a jövőben lesz.

Az örök tűz és pokol borzalmaival akarják a papok megfélemlíteni és sakkban tartani híveiket, hogy az egyházban van a helyük. Sőt, ezáltal a papok saját tekintélyüket is növelik, hiszen úgy állítják be magukat, mint akik az emberek üdvösségre juttatásához szükségesek. Azt vélik, hogy ők az összekötő kapcsok (a hídpépítők, pontifexek) az Isten és az emberek között. **A valóságban azonban ők azok, akik odaállnak Isten és az emberek közé, hogy gondolataikat befolyásolják, és hogy az Isten Lelke munkájának útját állják. Jézus kertelés nélkül kijelenti róluk:**

„Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be [a mennyországba], akik be akarnának menni, azokat sem engeditek be.” (Máté 23,13.) Ilyen leleplezéseket Jézus a mi tanulságunkra íratott le, akikhez az időknél vége elérkezett (I.Kor. 10,11; II.11,20).

Nagyon figyelemre méltóak Jézusnak ezek a szavai, miszerint épp azok, akiktől az emberek lelki üdvösségüket várják, azok vezetik őket a halálba, a végítélet megsemmisítő tüzébe.

A Biblia nem beszél örökké tartó tűzről. Amit a magyar nyelv az „örök” szóval fordít, azt a görög az „aion” szóval fejezi ki, és ez egy meghatározatlan **időszakast** jelent. Az örök tűz egy meghatározatlan ideig égő tűz. A tűz, többnyire képnnyelv, tehát valamilyen büntetési forma, amelyben mindenki elnyeri méltó büntetését, visszakapja azt, amit ő másoknak fájdalmat és kárt okozott. **Isten ugyanis „megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint”** (Róma. 2, 6).

Az ó-szövetségi igazságos isteni ítélet az volt, hogy a bűnöst ugyanaz a büntetés fenyegette, mint amit ő elkövetett. Visszakapta mindenki azt a rosszat, amit másokkal tett; pl.: *szemet szemért; fogat fogért; kéket kékért* stb. (II.Mózes 21, 23-25).

Az örök tűz nem örökké tartó tűz tehát, hanem örökre megsemmisítő tűz, ami végülis megsemmisíti még azt is, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt (Zsid. 2, 14).

Az ítélet tüze az ördögöknek készítettett (Máté 25, 41), **de az emberek önkéntesen sétálnak bele.**

Kik ezek a büntetendő elítéltek?

A rövidlátó Isten-tagadók; a telhetetlen, egoista gazdagok; a nagy vallásos bálvány-imádók; a szeretetlen, gyűlölködő, uralomra vágyó hamis hitűek; a rosszindulatú, gonoszságokra hajlandó, újjászületni nem akaró emberek, akik a Szent-Lélek átforgató erejét visszautasítják; akik a Biblia Istenének parancsolatait áthágják.

Mindenkinek fel van kínálva az örök élet, de a legtöbben megelégszenek ezzel a mostani minőségtelen életükkel. Ezt a múlandó délibáb életüket veszik biztosabbnak, mint az Isten által megígért jövőbeli életet. Jézus visszajövetelének napja közeleg, a kegyelem és az ítélet napja feltartóztatlanul jön.

Az ítéletet a következőképpen ecseteli a Biblia:

„Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen: amint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; amit te fizettél, visszaszáll fejedre...” És azután jön a megsemmisülés: **„olyanok lesznek, mintha nem lettek volna.”** (Abdiás 1, 15-16.)

„Istentől a mennyből tűz száll alá, és megemésztí azokat.” (Jelenések 20, 9; Zsoltárok 145, 20.)

A 37. Zsoltárból olvassuk: **„Egy kevés idő még, és nincs gonosz; nézed a helyét, és nincsen ott. A szelídek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békeességben... De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el... Várjad az Urat, őrizd meg az Ő útját, és felmagasztal téged, hogy örököld a földet, és meglátod, amikor kiirtatnak a gonoszok.**

Láttam elhatalmasodni a gonoszt, és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vad fa. De elmúlt, és íme, nincsen! Kerestem, de nem található.” (Zsoltárok 37, 10-11. 20. 34-36.)

Ezek a szövegek mind az örök pokoltűz-tanítást cáfolják.

Újraszületések? Sokan vannak a keresztény világból, akik keleti filozófiákhoz dörgölődtek, különösen a buddhizmus, hinduizmus és azok változatainak tanításaihoz. Ezek azt tanítják, hogy haláluk után az emberek újra és újra szülehetnek. Híveik – állítólag – nem félnek a haláltól, ám annál inkább félnek az újra-születésektől! A halál tehát, szerintük, egy új élet kezdete. Akik ilyen tanítással szimpatizálnak, azok nagyot fognak csalódnani. Egyetlen bizonyíték sincs, amely valamilyen újraszületéseket alátámasztana, hanem az egész csak illúziókon és hagyományokon nyugszik.

A reinkarnáció tana teljesen ellenkezik a teremtő Isten kijelentéseivel, épp ezért az igazságot szeretőknél el kell fordulniuk ilyen bizonytalan emberi tanításoktól. Azt olvassuk a Bibliában, hogy az egy **elhatározott dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután jön az ítélet** (Zsid. 9, 27; Prédikátor 12, 16).

A meghalás után már csak az ítéletre való feltámadás következik, és nincs egy második sansz, hiszen mi már most egy második sanszban élünk. Ádám elbukása után minden ember egy másik sanszot, egy újabb lehetőséget kapott, hogy saját maga döntsön és a Jézustól felkínált örök boldog életet válassza, vagy érdektelensége folytán el is vetheti.

Ezt mondta Jézus: *„Az pedig Annak az akarata, Aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz Őbenne, örök élete legyen, és én feltámasszam azt az utolsó napon.”* (János 6, 40.) Aki meghalt, az nem él; de lesz feltámadás egy új testben, és most mi magunk dönthetjük el örök sorsunkat. Az embereknek ebben az életben van egyedül lehetőségük a megtérésre, és nincs többé lehetőség, hogy a haláluk után kitökéletesedjenek, megváltozzanak, vagy hogy valaki megtérítse őket és megjobbuljanak.

A lélekvándorlás tana ellenkezik a Biblia tanításaival. Miért volna szükség ugyanis Jézus Krisztus megváltási művére, áldozatára, kegyelmére és az ítélet napjára, amiket a Biblia tanít, ha az emberek valamilyen emberi vagy állati testben újra és újra megszületnének, mindaddig, amíg valahogy „megvilágosodnának”?

Az újraszületések lehetőségének gondolata talán kecsegtető a keresztények számára, hiszen akkor nem kellene nekik egykor az elkövetett bűneikért, önző életükért az Isten ítélőszéke elé állni; azonban be vannak csapva. Jézus ugyanis megígérte, hogy Ő visszajön, és az Isten parancsaihoz engedetlen embereket megítéli és örökre elpusztítja; az engedelmes, önzetlen, szerető embereket pedig elviszi magához a mennybe, aztán egy új Földet teremt számukra (Máté 25, 31-46). Ez a valóság, és ezek a Bibliának többszörösen kijelentett magasztos igazságai.

Mindezen ígérek nagyon hamar bekövetkezhetnek, hiszen ki nem veszi észre ezeket az óriási változásokat a Földön, az élet minden síkján, akik Jézus visszajövetelének a jelei kell hogy legyenek. Jézus ezekre a napokra jövendölt **éhségeket, döghalált, (életveszélyes járvány-betegségeket), az emberek szorongását, jövőtől való félelmet, és az emberek zúgolódását a felkorbácsolt tenger habjaihoz hasonlította.** Ki nem látja, hogy ma ezek beteljesedésének idejében élünk? Jézus végül, szinte az utolsó jelként, ezt jelentette ki:

„Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyággal minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Máté 24, 14.)

Ez a jel csak mostanában tud beteljesedni, a nyomtatványokon, a computeren és a legkülönbözőbb digitalizált híradás-technikai eszközökön keresztül is, hogy minden ember meghallhatja Jézus felszabadító és magához hívó öröm-üzenetét. Ezekről az öröm-üzenetekről még más alkalmakkor újra és újra szó lesz.

És most lépünk tovább.

A tisztítótűz tana nem található a Bibliában. Ez csak emberi kitalálás; 1439-ben vezette be a katolikus egyház a dogmái közé, bizonyára üzleti okokból, mert fizetés ellenében az egyház feloldást ígért azok számára is, akik ebben az életben nem akartak Isten elvei szerint élni, és – az egyház tanítása szerint – örökre a pokolban kellett volna maradniuk.

Minden bűnre is bűnbocsátó leveleket árultak. Pontosan ez volt a legfőbb kiváltó oka a már régen óhajtott reformációnak 1517-ben. **A sok ferde vallási tanítás képviselői és követői sajnos a „széles utat” járják, amely elveszéshez vezet.**

Ha valamilyen ügyet sokan is képviselnek, az nem jelenti azt, hogy az igaz ügy. Inkább kételkedésre kell hogy okot adjon, mint ahogy már láttuk: **„Van oly út, amely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.”** (Példabeszédek 16, 25.)

Ezellen van egy jó tanács a Bibliában: **„Ne indulj a sokaság után a gonoszra!”** (II.Mózes 23, 2.)

Jézus nyomában a keresztviselők. Atyák vétke a fiakban. Szentek, bálványok tisztelete.

A keskeny utat nemcsak meg kell keresni, hanem járni és haladni is kell azon. **„Mondta pedig mindenkinek (Jézus): Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.”** (Lukács 9, 23.) Ezt a legkevesebben akarják vállalni. Akik Jézus követőinek adják ki magukat, a keresztet inkább a nyakukban hordják...

Jézus azonban itt nem nyakba való keresztől beszél, hanem az Ő önmegtagadó, másokért áldozatokra kész életének leutánzásáról, amit a hívő ember minden nap önkéntesen vállalhat a megváltás értékeléseként és felmagasztalásaként.

Különben, akik Jézust a kereszten hordják a nyakukban, akik oltárokat csinálnak otthonaikban, vendéglőkben, iskolákban meg templomaikban, vagy feszületeket és Mária-szobrokat állítanak fel falujuk határában, úton útfélen, vagy pedig védőszenteket bárhol felállítanak és bármilyen módon tisztelnek, imádnak, kéréseket intéznek hozzá, és védelmet várnak el tőlük, vagy akik ereklyéket és különböző figurákat, szobrokat, szerencsét hozó tárgyakat tisztelnek, ezek homlokegyenes áthágói a Bibliában leírt Isten törvénye II. parancsának, ami világosan megtiltja ezek készítését, tiszteletét és imádását:

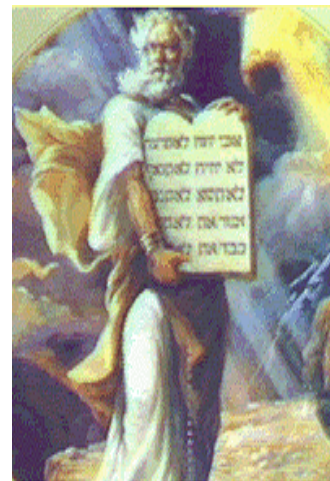
„Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben, a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyedigiglen, akik engem gyűlölnék; de irgalmasságot cselekszem ezerigiglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.” (II.Mózes 20, 4-6.)

Illusztráció céljából szemléletessé tenni valamely bibliai próféciaát vagy történést, ez természetesen nem tartozik ennek a parancsolatnak áthágásához, hanem csak azok a készítmények, amiket vallási okokból tisztelni és imádni akarnak. Nekünk szabad képekkel bemutatva tanítani, hiszen úgy a próféták, mint Jézus maga, mindig képekben, képletes példázatokban tanított.

Nos, azt olvastuk, hogy Isten több generáción keresztül megbünteteti azokat, akik faragott képeket, szobrokat csinálnak, akár eladásra is, azért, hogy tiszteljék és leboruljanak előtte, ami imádatos tiszteletadást jelent. Még a hatalmas tanító angyal is megfigyelmeztette János apostolt, hogy nehogy letérdeljen őelőtte, mert csak egyedül Isten az, aki leborulásra, imádatra méltó (Jelenések 22, 8).

A képek és szobrok tiszteletének tilalma az egyetlen parancs, amelynek áthágása miatt az Isten büntetése igazságtalannak tűnik, ugyanis, miért kell szenvedniük a gyermekeknek – még akár a 4-ik leszármazottaiig is – a szüleik bálvány-tiszteletének és bálványimádásának bűneiért? Itt nagyon oda kell figyelni, hogy megértsük, mit is akar Isten tanítani nekünk ezzel a gyermekeket is fenyegető szigorú parancssal, mire akarja ezzel figyelmeztetni nemcsak a szülőket, hanem az utódokat is?

Nos, a gyermekeknek tisztelniük kell a szüleiket, éppen erre szólít fel az ötödik parancsolat (II.Mózes 20,12), azonban nem minden áron és nem mindenek felett, mert az Istent még inkább kell tisztelni, Őt kell tenni az első helyre életünkben a mi döntéseinknél. Péter apostol ezt jelentette ki: **„Istennek kell inkább engedelmessé válni, mint az embereknek”** (Apc 5, 29).

Isten nem szeretné, hogyha az utódok az elődeik tiszteletbentartása miatt elveszítenék önállóságukat, különösen a hit terén, és nem fejlődnének tovább. A Törvényadó, az Isten azt akarja, hogy mindenki személyesen legyen felelős önmagáért, amit gondol és amit tesz.

Vallását az emberek többsége szüleitől kapja, elődeitől öröklí. Sajnos ilyeneket mondanak az utódok pl.: Én megmaradok a családi tradíciók mellett, ami apámnak jó volt, az nekem is jó. Apám is ezt hitte már, nagyapám is, meg az ő apja is, és ezen nincs mit változtatni. Vagy: Én megmaradok az én nemzetem tradíciói mellett, amibe bele-születtem... Azt gondolja, hogy igazság az, amit neki a szülei átadtak. Na, de egyáltalán nincs felvilágosítva, túl kevesek az ismeretei a döntéshez.

Sok, vallásában fanatikus szülő a gyermekeit az ismeretszerzések lehetőségétől, amennyire csak lehet, elvonja. Ravasz módon lebeszéli és eltanácsolja, esetleg meg is fenyegetik a gyermekeiket. Némely vallásoknál egész radikális módon megfenyegetik őket, és a beleszületett vallásból kilépni tilos. Vallásaikba a szülők belekeresztelik gyermekeiket, azonban a gyermekek beleszólása nélkül. Vallás-oktatásra is rábeszéli, vagy kényszerítik a gyermekeiket, de inkább csak a saját vallásuk megismerésére tanítják meg, és így a beleszületett vallásba szinte belebetonozzák őket.

Aki nem gondolkozik el saját maga az örökkévaló dolgok felett, és nem érdeklődik az igazság iránt, annak sajnos, szülei bűneinek büntetését magának is viselnie kell.

Isten nem akarja, hogy a gyermek a szüleinek vétkeit helyeselje, leutánozza, és amiatt az örökéletet ő is elveszítse. Ennek az ismeretnek fényében érthetjük meg Jézusnak ezt a tanítását:

„Aki inkább szereti apját és anyját, hogynem engemet, nem méltó éhhozám...” (Máté 10, 37.)

De miért von maga után ilyen súlyos büntetést mindennemű képek, szobrok és különböző faragványok készítése, tisztelete és imádata?

Ez az ember szemében nem tűnik olyan súlyos bűnnek, mint pl. a lopás, ölés vagy istenkáromlás. De pontosan ezt a bűnt, ami szigorúan az Isten büntetését vonja maga után, ezt csempészte be Sátán a legnagyobb keresztény egyházba: a képek tiszteletét ugyanis, és ezzel a védő-szentek tiszteletét és imádatát is. **Isten ezt gyűlöletnek veszi maga iránt** – mint ahogy az előbbiekben a Tízparancsolatból olvastuk:

„...megbüntetem... akik engem gyűlölnék”.

Sokan felettébb tisztelnek angyalokat, prófétákat, szobrokat, és egyéb tárgyakat, köveket, meghalt emberek csontjait, koponyáit, ereklyéket, és csókolják a szerencsét hozó tisztelt tárgyakat. Sokaknak templomok, épületek, szent helyek és védőszentek foglalják el a Tízparancsolatot és egyéb törvényeket kiadó Isten helyét az értelmükben. Városoknak, falvaknak, szigeteknek, hágóknak, alagutaknak, bányáknak, hajóknak, iskoláknak, templomoknak meg a legkülönbözőbb

épületeknek stb. **védő-szenteket** neveztek ki; így létezik az a sok-sok szent-nevű város és falu, mint pl.: Szentpéter, Szentendre, Szentandrás, Szentanna, Sankt-Gotthard, San Francisco, Santiago stb.

Veszedelmes dolgok ezek, először is azért, mert a láthatatlan, semmihez és senkihez sem hasonló élő Istenről földi, megfogható dolgokra terelik a gondolatot, valamint a feltámadott, mennybe ment és mindeneiket betöltő Jézus helyett (Eféz. 4, 10) a kereszten függő halott Jézusra.

Másodsor, mert a szobrok általában meghalt embereket ábrázolnak és azokra emlékeztetnek. Az egyházi ereklyék szintén meghalt embereknek a maradványai és használati tárgyai. A templomok és különböző egyházi intézmények védő-szentjei is elhunyt emberek. Ilyen holtaktól vagy élettelen tárgyaktól, ereklyéktől várják a segítséget, hozzájuk fohászkodnak, hogy őrájuk vigyázzanak, vagy hogy őket különböző problémáikban megsegítsék.

Ha a gondviselő Atyánk, Isten,

a bálványaikhoz intézett kéréseikre megsegítené az embereket, akkor ezt a következtetést vonnák le:

„Faragott képem művelte ezeket...”, és csak megerősödnének hamis hitükben (Ésaiás 48, 5). Ezt pedig az Isten nem akarja. Így hát – tulajdonképpen tudatlanságból – **Isten gondviselő kezét kötik meg** a bibliai Tízparancsolat **2-ik** parancsának áthágása által.

Jézus a kereszten szintén halott állapotban van. A keresztények nagy részben csupán úgy akarnak Jézussal szembenállni, ha Ő fel van feszítve és halott, amikor ugyanis nem lát, nem hall, nem szól és nem bünteti őket. Nem akarják tudni, hogy Jézus él, és Ő az ÚR, a parancsoló és törvényadó, Akinek engedelmességniük kellene.

Jézus keresztre-feszítését inkább a gondolatunkban hordjuk, és hálát mondhatunk érte mint a bűnbocsánat áráért a feltámadt Jézusnak.

Biztosak lehetünk, hogy Jézusnak nem tetszik az a sok Óróla készített keresztfán függő, meztelen, csupa véres szobor. Jézus 3 óra hosszat szenvedett a kereszten, és a ragyogó déli Nap elsötétedett, hogy az ellenségei ne-hogy örvendve láthassák az Ő halálkínjait. Hamar egy szikla-sírboltba tették, és mielőtt teste oszlásnak indult volna, feltámadt, sokaknak megjelent, és 40 nap után a mennybe ragadtatott. 10 napra ezután visszajött mint Lélek. Előtte ezt ígérte: **Nem hagylak titeket árvául, eljövök tihozzátok.** Ha ketten, hárman az igazságról beszélgettek, **én ott vagyok közöttetek, és elvezetlek titeket minden igazságra. Én tiveletek vagytok minden napon a világ végezetéig.** Jézus itt van közöttünk mint a feltámadott, győztes Dicsőség Királya. De sajnos, mindenütt a bitófán kínjaiban vergődő szobrát kell látnia.

Az Istent soha senki nem látta (I. János 4,12). Jézus emberi ábrázatát sem festette le senki azok közül, akik még láthatták Őt. Az elterjedt Jézus-képek csupán fantázia szüleményei. Istent, Jézust bántó az, ha valaki pontosan úgy akarja tisztelni és imádni Őt, ahogy Ő megtiltotta. Egy istentiszteletet mutattak a TV-ben Berlinből, az óriási, káprázatos és a világ legpazarabb ökumenikus templomából. Egy felfeszített Jézus-szobor volt a pulton a beszélők mögött. Nagyon meglepő volt látni, hogy úgy a katolikus, mint a protestáns beszélők és a különböző egyházbeli imádkozók, amikor Jézushoz beszéltek, vagy Hozzá imádkoztak, odafordultak ehhez a szoborhoz, és ahhoz beszéltek.

Jézus utalt Ésaías jövendölésére: „Hiába tisztelnék engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Márk 7, 7.) „Irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lett.” (Ésaías 29, 13.) Istennek, akitől minden jó származik, nem tetszik, ha ellenkeznek Vele azért, hogy faragott képekkel helyettesítik. **Sajnos csak nagyon kevesen vannak, akik rádöbbennek, hogy hamis hitük okozza az Isten elfordulását.**

Ezt mondja Isten a faragott képekre: „Íme, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; utálatos az, aki titeket szeret.” (Ésaías 41, 24.)

A Teremtő óhajtja, hogy az embereket legalább a nehézségek vagy fájdalmak arra készítetnék, hogy Hozzá forduljanak. Isten ezt csupán olyan célból teszi, hogy felelősséget vállaljanak és megtérjenek – Jelenések 9.20-21: „A többi emberek pedig, akik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket és az arany és ezüst és érc és kő és fa bálványokat, amelyek nem láthatnak, sem nem hallhatnak, sem nem járhatnak.”

Érdekes, hogy az emberek megalkusznak és meghajolnak egyházaik tanítása előtt, és nem ragaszkodnak a Bibliához, ami a kezükben van. Ma mindenki olvashatja az Isten Szavát, és erről a korról jövendölte Isten, hogy ekkor nagyobbá lesz főképpen a Bibliatudás (Dániel 12, 4). Mindenki saját maga utánanézhethet, ha akar, hogy mi az igazság és mi az Isten akarata minden vonatkozásban. Az ismeretek bővülésével – de már az ismeretek megszerzésének lehetőségeivel is – a felelősség is megnő. Kár, hogy a hívők megbíznak a vezetőik által megszabott tanításokban, és közben az Isten akaratának megismerését elmulasztják.

A Biblia világosan ezt tanítja: „Ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egész törvény megrontásában bűnös. Mert Aki ezt mondta: Ne paráználkoddjál!, ezt is mondta: Ne ölj! És ha nem paráználkodik, de ölsz, törvényt-szegővé lettél.” (Jakab 2, 10-11.)

Vagy vehetnénk a Tízparancsolatnak bármelyik más parancsát, vagy pedig Jézus egyéb parancsait: pl. ha Isten nevét nem veszed fel hiába, vagy ha nem lopsz, de hogyha képet, vagy bármit szerencsét hozó tárgyként tisztelsz, vagy ékszerként hordod, kérsz tőle

valamit és bízol benne, akkor „törvény-szegővé lettél”. Az örökélet elérése érdekében érdemes erről leszokni. Nem azzal mutatod meg, hogy Jézust szereted, ha a keresztet magadon hordod és csókolgatod, hanem ha megteszed, amit mondott. „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!” (János 14,15.)

„Úgy szóljatok és úgy cselekedjétek, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” (Jakab 2, 12.)

„**Szabadság törvénye**” –

először is azért, mert döntési szabadságom van, szabad vagyok, én döntöm el, hogy Isten parancsait figyelembe veszem-e, megtartom-e, engedelmesked-e azoknak, vagy elvetem. De akár figyelembe veszem, akár nem, mindenféleképpen az Ő parancsolatai szerint leszek megítélve. „**Szabadság törvénye**” –

másodszor azért, mert ettől függ az ember örök haláltól való megszabadulása.

Világos, hogy azok a szabad emberek a társadalomban is, akik az állam törvényeit betartják; akik áthágják, azokat **szabadság-vesztésre** ítélik, bebörtönzik.

Azok szabadok a törvénytől, vagyis a büntetésétől, akik a törvényt betöltik, betartják (Galácia. 5, 22-23; Róma. 2, 13).

A bölcs Salamon király is erre hívta fel az emberek figyelmét: „A dolognak summája mindezeket hallván, ez: **Az Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek fő dolga.** Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Prédikátor 12, 15-16.)

Ugye látjuk mostmár, Jézus követése miért jelent keresztviseletet? Mert az összes egyházzal szembe fogsz kerülni, ha Jézus lábnyomában akarsz haladni, mint ahogy Jézus is állandóan konfliktusban volt a korabeli vallás tanítókkal, vallásvezetőkkel és papokkal. De aki Jézus életét tanulmányozza és leutánozza, **aki ugyanazt hiszi, mint amit Jézus tanított, az az Ő lábnyomában jár, vagyis Őt követi, és oda kerül, ahol Jézus van:** a mennybe ugyanis – **János 12, 26: „Aki nékem szolgál, ENGEM kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya”**

ENGEM kövessen, aki nekem szolgál – mondta Jézus –, tehát ne a papokat, ne egyházak tanításait, katekizmusát, káté-ját... kövesse! És Jézus ígérete, amit követőjének tesz, magától értetődő:

„**Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.**”

Ez Jézus ígérete, de csupán azoknak, **akik ŐT követik.** Egy autógyár is csak akkor vállal garanciát az eladott autóra, ha a tulajdonosa a gyár használati utasításait betartja. Jézus, a mi Teremtőnk is csak azok számára vállal garanciát, hogy az örök életre megtartja őket, akik az Ő utasításait betartják.

És mire utasít Jézus a papokkal és vallásvezetőkkel kapcsolatosan?

Arra, hogy ne kövessétek őket, „hagyjátok magukra őket, vakoknak vak vezetői ők. Ha pedig vak vezet a vakot, mind a ketten a verembe esnek” (Máté 15, 14). Mit mondott tulajdonképpen ezzel Jézus? Azt, hogyha az egyházadban maradsz, akkor annak vezetőivel együtt lelki csapdába kerülsz, és téged is el kell hogy veszítsen.

Jelenések 1, 3-ban olvassuk: „**Boldog, aki olvassa és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírtak abban, mert az idő közel van.**”

Olvasd, hallgasd, kutasd és tartsd meg Isten utasításait, hogy már itt a Földön nyugalmat találj lelkednek, kiegyensúlyozott, boldog életed legyen, és átvihessen Isten téged az Ő mennyei országába. Mert ezt ígérte Jézus: *Helyet készítek néktek.*

„És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, **ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.**” (János 14, 1-3.)

János 3, 16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogyha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ezt az eddigi írást, ha valaki – az igazság után való szomjúsággal – átolvasgatta és megszívleli, az egy mérföldes lépést tett meg az örökélet elérése felé. Aki megszabadul az egyházi terhektől, az **elkülönül – azaz szentté lesz** –, mint ahogy Isten is szent. „**Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok.**” (III.Mózes 19, 2.) Mégsem marad senki sem egyedül, hanem Jézus barátja lesz. Hogyan? „**Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek.**” (János 15, 14.) Jézus utolsó kérése, mielőtt a mennybe ment, ez volt:

„**Tegyetek tanítványokká minden népeket... Tanítsátok meg őket, hogy megtartsák mindazt, amiket ÉN parancsoltam néktek, és ÉN tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.**” (Máté 28, 19-20.) Minden időben voltak és vannak Jézusnak tanítványai, akik egyházakon kívül, egyedül Jézusnak, Istennek engedelmeskednek, annak a parancsának is, hogy Jézus tanítványaivá tegyék az embereket; így hát sohasem lesz el egyedül (János 15, 8). János, Jézus tanítványa, levelében ezt írta:

„**Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.**” (I.János 5, 3.) Hogyha az üdvösség ingyen is van felkínálva, és ha a parancsok nem is nehezek, de mégis belekerül neked is valamibe: némelyeknek kevesebbet, némelyeknek többet kell életükön, szokásaikon változtatni.

- 1.) Egy kis időbe kerül, hogy a tanításokat elolvassd;
- 2.) El is kell hinni, amit olvastál;
- 3.) Természetesen cselekedni is kell, amit Jézus tanít.

4.) Aztán szeretni is kell az életet, hogy akarjál örökké boldogan élni. Jézus nekünk ajándékozta ingyen az örök életet, de senkit sem kényszerít rá.

5.) További ismereteket is kell szerezzél. Következő néhány tanulmányunkból Jézusnak összes többi parancsolatát is megismerheted, amik az örökélet feltételeihez tartoznak. Ezt mondta Jézus:

„**Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!**” (János 14, 15.)

6.) Jézus utolsó kérése, sőt parancsa az volt, hogy lehetőségeink és tehetőségeink szerint adjuk át ismereteinket másoknak, tegyük Jézus tanítványaivá az embereket. **Ma nem kell és nem lehet világgá menni, hogy az embereknek az ismereteimet elmondjam. Ma könnyebb és jobb metódusok vannak, mint két ezer évvel ezelőtt,** pl.: ezeket az írásokat szeretetből tovább lehet adni olvasni, vagy ki lehet kölcsönözni, el is lehet ajándékozni, ha több példányhoz hozzájutsz.

Isten összes parancsolatát Jézus röviden két nagy parancsolatban tömörítette össze: **Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és minden erődből, és teljes elmédből.** De miből mutathatod meg, hogy szereted Őt? **Szeresd felebarátodat, úgy, mint magadat. Ezt cselekedd, és élsz! – mondta Jézus.** (Lukács 10,27-28; Márk 12, 29-31.) Jézus tanítványa, János írja levelében: *Aki nem szereti embertársát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?* (I.János 4,20.)

Ez a tömör Biblia-ismertető önzetlen, ingyenes és szeretet-munka eredménye. Mindenki, akihez eljut ez és megszívleli, találkozni fogunk az Isten országában, a mennyben, az örökkévalóságban, és akkor megismerkedhetünk. Jézus mondta: *Én vagyok a Mester, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.* Mindegy, hogy fiatal vagy-e, vagy idős, gazdag, vagy szegény, iskolázott, tudós, vagy egyszerű ember, mi egyforma testvérek vagyunk, Isten gyermekei. A gazdagok és a híres, nagy tekintélyű emberek is megtérhetnének és üdvözülhetnének, mint mindenki más, de nekik nehezebb, mert őket az ólomnehéz gazdagság és hírnevük visszatartja. Ők talán azt gondolják, hogy már itt a mennyországban vannak, de csak addig, amíg nem jön betegség, fájdalom, kellemetlenség, csalódás, katasztrófa vagy a halál. Akkor rájönnek, hogy mindent itt kell hagyniuk. Isten szemében minden ember egyforma és üdvözülhet, ha valaki akar és ha a feltételeket betölti.

Most, e tanulmányon keresztül az örökélet összes feltételeit még nem ismerted meg, csak az első lépcsőfokokra értél – de akard megismerni, mert ez a földi élet nagyon rövid! És, ha már megszületted, miért nem az életre? Az út készen van, mert Jézus elkészítette, de most el kell kezdened járni rajta. Szabad örökké boldogan élni, de senki nem kényszerít rá.

Ritka alkalom, hogy az örökélet elérésének keskeny útját – a teljes Biblia-össztanításának fényében – manapság valaki fel tudja tárni neked; ragadd meg ezt a nagy előjogot! (V.Mózes 30, 19.)

Az öröklét az nem illúzió. Ezt mondta Jézus a tanítványainak, tehát nekünk is: **Én élek, ti is élni fogtok** (János 14,19). *Senki sem veszi el tőlem az életemet, én teszem le azt én magamtól; van hatalmam letenni azt és van hatalmam újra felvenni azt* (János 10, 18). Jézus meghalt, de valóban fel is támadt, újra felvette az ő életét. **Én vagyok a feltámadás és az élet** (11, 25). *Aki énbennem hisz, örök élete van annak. Én feltámasztom azt az utolsó napon.* (János 6, 40. 47.)

Mi az, amit te is megtehetsz szeretetből? **János 4. 36:** *Aki arat, jutalmat nyer, és az örökéletre gyümölcsöt gyűjt.* **János 6. 27:** *Munkálkodjatok az eledelért, amely megmarad az örök életre.* Lemásolhatod e tanulmányt – csak ne változtass rajta! Kaphatsz is belőle – lehetőségeinktől függően; és elajándékozhatod azoknak, akiket szeretsz, meg akiket szeretnél, hogy a mennyben ők is ott legyenek. Hogyha ezt teszed, és elhatározod, hogy mindenben az örökélet útján jársz, akkor Jézus veled van, mert megígérte: **Én tiveletek vagytok minden napon a világ végezetéig** (Máté 28, 20).

Minden lehetőséget megkaptunk, hogy örökké éljünk. Jézus mindent megtett megváltásunkért, a feltételeket is elmondta – a későbbiekben ezeket is részletesebben megismerheted. **Egyedül rajtad áll, hogy az örökélet diadalmaskodjon rajtad a halál felett** (I.Korinthus. 15, 54-57).

Jézus megígérte, hogy visszajön és magához veszi üdvözültjeit (János 14, 3). Ez már annyira közel van, hogy talán már meghalnunk sem kell addig. Örüljünk, és vágyva várjuk az Ő visszajövetelét !

***Költemény* HALÁL, VAGY ÉLET?**

A szenvedés sötét borúján még áttör-e a napsugár?
Vagy bús homály, örök sötétség, mi ezután a bűnösökre vár?
Ó, lesz-e nappal még fölöttünk, lesz-e hajnal még közöttünk,
vagy jó a vég, a bús halál?

Ó, van halál örökre szóló; van éj, mit hajnal nem követ;
Van sír, hová nem lép az élet, hogy elvegye a nagy követ.
Nem így halál lesz-e részed? Nem így borít majd enyészet,
szegény bűnös, ó, tégedet?

Sok ezredév múlt el, mióta tetéztél egyre, bűnre bűnt,
Ó mily csodás az Úr kegyelme, hogy rád tekintni mégse szűnt,
Hogy újra s újra megbocsátott, bár néha dorgált, mindig áldott,
s haragja újra messze tűnt.

De most nem telt-e meg színültig, mit töltögettél, a pohár?
Van-é az Úrnak még kegyelme, vagy rád csupán haragja vár?
Nem számol-é az Úr tevéled? Nem jött-e el a végítélet,
örök sötét, örök halál?

Nem, nem lehet még veszve minden, amíg a szent mag megmaradt,
A hit kioltott tűzhelyénél még van parázs a hamv alatt.
S míg zúg az orkán egyre jobban, a kis parázs, ím, lánggra lobban
s magasba, föl, az égbe csap.

Ó, van halál, min győz az élet; van éj, melyet hajnal követ.
Ragadd meg a kegyelmi órát, s vidd a kereszthez bűnödöt!

Nézd, nincs az ajtó még bezárva; Jézus karja még kitarva; még vár az Örök Szeretet!

Az örökélet diadala - feltételekkel c. ismertető írásokat lehetőségeinkhez mérten küldünk.

E-Mail: elijah.tajomstvo@gmail.com